



Akademski oktet koroških Slovencev

Leto XII

1963

Štev. 2



FEBRUAR

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952.

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

PRIPOROČAMO:

THIS IS SLOVENIA. Knjiga v angleščini o naši domovini z mnogimi slikami. Za slovensko mladino in neslovenske ljudi vseh vrst nimate boljšega, da spoznajo našo domovino. £ 1-10-0.

ZGODOVINSKI ATLAS SLOVENIJE. — Okoli 90 geografskih risb kaže, kako se je slovensko ozemlje širilo, krčilo — skrčilo. Prejeli smo nekaj novih izvodov — Cena £ 2-10-0.

POVESTICE, zbirka spisov pisatelja Stanka Majcena. — ££ 1-0-0.

POVESTI IN NOVELE. — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. £ 1-0-0.

MOHORJEVKE IZ CELOVCA SO DOSPELE

Največ sta jih dobila p. Odilo v Sydneyu in p. Bazilij v Melbournu. Sta jih že precej razdelila o priliki božjih služb in drugače.

Za Zapadno Avstralijo, Queensland in ACT. smo navedli naslove poverjenikov v decembrski številki. Gotovo so jih tudi oni že prejeli in jih delijo.

Zelo redkim posameznim so jih poslali iz Celovca naravnost. Upamo, da so jih prav tako v redu prejeli.

Vsi ostali jih pa naročajte pri p. Odilu (lahko tudi pri MISLIH) če bivate n N.S.W., pri p. Baziliju, če bivate v Victoriji, Južni Avstraliji ali Tasmaniji.

P. Odilo Hajnšek
66 Gordon St.
Paddington, NSW

P. Bazilij Valentin
19 A'Beckett St.
Kew, Vic.

Vse štiri knjige stanejo EN FUNT, priložite 2 šil. za poštino. **ČE POŠLJETE GOTOVINO, DAJTE PISMO NA POSTI REGISTRIRATI.** To velja tudi ZA VSE DRUGE DENARNE POŠILJKE, ker drugače za izgubo pisma pošta ne prevzema odgovornosti.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovenca v himalajskih gorah. Spisala Bertoncelj in Arko. Velezanimivo! — £ 1-10-0.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

GORJANČEV PAVLEK. — Spisal Mirko Kunčič, znani mladinski pisatelj. Zares čarobna pripovedna knjiga. £ 1-0-0.

DOMAČI ZDRAVNIK. — Kneipova knjiga, mnogi si jo želite. Cena ji je 15 šillingov.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalogo in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna akcija. — £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. Oceno napisal L. Klakočar v julijski številki MISLI. — £ 1-0-0

TRI ZAOBLJUBE — krasna Jalnova povest iz zbirke VOZARJI. — Šil. 10.

IZPODKOPANA CESTA, druga zelo priljubljena Jalnova povest, cena: Šil. 10-0.

OVČAR MARKO — Jalnova povest, prva iz zbirke VOZARJI. Tako lepa kot Tri zaobljube. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-ka Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.
Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

ČLOVEK V STISKI. — Spisal dr. A. Trstenjak. Pisatelja poznamo po spisih Fant in deklet ter Mož in žena. Ta knjiga je pa za vsakega posebej — imenitna! — Stane 10 šil.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.





“Z LJUBEZNIJO, JASNOSTJO IN MILINO”

“Papež si ne more izmisliti neko novo versko resnico in jo potem ex cathedra pod kaznijo izobčenja naročiti vsej Cerkvi.”

GORNJI STAVEK JE VZET iz članka “Glasovi Srbov o cerkvenem zboru”, ki je ponatisnjem na drugem mestu v pričujoči številki in sicer iz mesečnika KLIC TRIGLAVA.

Ko beremo v tisku poročila o razpravah v Rimu in izvemo med drugim, da so govorili tudi o “virih razodetja,” si preprost bralec težko predstavlja, kaj naj bi to bilo. Pa čeprav razume, kaj se to pravi, se utegne čuditi, čemu je potrebno o tej reči razpravljati.

Zgoraj navedeni stavek iz KLICA TRIGLAVA nam že nekoliko odpre vrata do razumevanja. Da bo stvar še bolj olajšana, navedimo še stavek, ki gornjemu sledi:

“Po nauku katoliške Cerkve so verske resnice (že vse) tu, le vseh morebiti ne poznamo ali ne razumemo.”

Verske resnice so torej tu, to se pravi: Bog jih je “razodel” po ustih svojega Sina Jezusa Kristusa in ko se je ta vrnil k svojemu nebeškemu Očetu, je bilo “razodetje” zaključeno. Apostoli so dobili od Gospoda zadnji pouk med njegovim vstajenjem in vnebohodom, sv. Pavlu je pa pozneje Kristus sam svoje razodetje ponovil. Pa nič takega, česar bi dvanajsteri ne vedeli.

Kristus je vsem naročil, naj gredo in uče vse narode, ni jim pa naročil, naj razodetje napišejo. Seveda jim tudi ni prepovedal, zato so si marsikaj zapisali in zapisano dali iz rok drugim v pouk.

Za trdno pa vemo, da so apostoli sprva samo ustno učili, prav tako kot Jezus sam. Sveto pismo nove zaveze (evangeliji in druge knjige), so začele nastajati šele kakih 20 do 30 let po Vnebonodu. In v svetem pismu samem je poudarek, da v njem ni zapisano vse, kar je Jezus učil.

Zato se nam zdi popolnoma naravno, da Cerkev pravi: “vira razodetja” sta dva: sv. pismo IN ustno izročilo (tradicija). Saj preden je sveto pismo nastalo, so morale biti razodete resnice neke druge. Bile so pač v spominu apostolov in tistih vernikov, ki so jih apostoli spreobrnili. Ti so “izročali” verski nauk neprej od ust do ust — in to je ustno izročilo (tradicija).

Ko so v 15. stoletju nastopili “reformatorji” in se je razvil protestantizem, so začeli trditi, da je treba upoštevati samo sveto pismo, tradicijo pa črtati. Tega se protestantje še vedno drže, dočim seveda Cerkev vztraja pri svojem.

Ko pa nastane vprašanje, kako bi se zopet zedinili — in pred tem vprašanjem stoji sedanji cerkveni zbor — nekateri mislijo, da bi se dal ta nauk Cerkve kako drugače povedati (formulirati), pa bi vendar ostal nespremenjen. Morda bi z bolj iznajdljivimi besedami povedan isti nauk protestante s Cerkvijo zbližal.

In res so nekateri bogoslovci zamislili obrazec, ki isti nauk povije v drugačne besede kot je bil navadno povit dosedaj. Ko so bili škofje vsega sveta pozvani, naj pošljejo papežu svoje predloge, o čem naj vesoljni zbor razpravlja, so nekateri med drugim predlagali tudi to, naj se na novo pretrese nauk o “virih razodetja” — svetem pismu in tradiciji.

(Konec str. 35)

ZADEVA KATOLIŠKIH ŠOL

v Avstraliji

(Nadaljevanje)

SVOBODA STARŠEV

ZA ENAKOPRAVNOST VSEH ŠOL in vseh šolarjev se potegujemo na osnovi pravice, ki jo imajo starši, da sami odločijo o moralni in verski vzgoji otrok. To je v vsaki svobodni človeški družbi ena temeljnih pravic.

Ne oporekamo sicer, da moderna država bolj in bolj posega v zadeve vsakdanjega življenja državljanov, toda kot državljeni svobodne države z vso odločnostjo branimo osebno svobodo poedincev. V tej reči so naša načela čisto drugačna, kot jih priznavajo v totalitarnih deželah.

Državne vlade so poklicane, da pospešujejo javni blagor, toda na tak način, da so zavarovane osebne pravice poedincev — pravica do življenja, do pridobivanja poštenega premoženja, do dobrega imena, do svobode vesti in življenja po veri, ki jo kdo izpoveduje.

Te pravice so človeku dane od drugod, niso odvisne od tega, če jih neki parlament uzakoni ali ne. To so pravice po naravi in na kratko jih je izrazil Henry Bracton, oče angleškega javnega prava, ko je rekel: "Vsak človek je svoboden že po svoji naravi".

Naša krščanska preteklost in naše privzgojeno svobodoljubje, naš prirojeni čut za človekovo dostojanstvo — vse to nas priganja, da se odločno upiramo državi, ki bi hotela kakorkoli kratiti državljanom njihove naravne pravice.

Starši in vzgoja otrok

Na to naravno pravico se sklicujejo starši, ki zahtevajo, naj država iz svojih fondov, odločenih za javno šolstvo, v enaki meri daje podporo neodvisnim šolam. Starši so vzeli nase odgovornost za rojstvo otrok, hočejo imeti na svoji vesti tudi odgovornost za vzgojo. Šola naj bi bila samo nadaljevanje vzgoje v domači hiši, ne pa nekak popolnoma nov svet za otroke.

Pri teh zahtevah se sklicujejo starši na svoje pravice najprej kot svobodni ljudje, potem kot starši, nazadnje kot državljeni Avstralije. Te pra-

vice jim je dal sam Bog, dala jim jih je narava, ne čakajo na milost kaknega parlamenta, da jim te pravice prizna ali odbije.

Sicer je pa vse to priznано tudi v splošni mednarodni izjavi o človeških pravicah. Člen 26 N. 3 se glasi:

"Starši imajo apriorno pravico, da sami odločajo, kakšno vzgojo bodo imeli njihovi otroci".

Država in šolstvo

Radi priznamo, da mora imeti pri šolstvu in vzgoji besedo tudi država. Saj gre za javni blagor, ki ga morajo države in njihove vlade po najboljših močeh pospeševati. Bolj ko vlade skrbje za dobro šolstvo v svojih državah, bolj je zagotovljen javni blagor v njih. Toda s tem še davno ni rečeno, da je država tudi edina, ki naj urejuje šolstvo in naj nihče drug pri stvari nima besede. To zahtevo postavljajo in izvajajo totalitarni režimi in to je po njihovi trditvi "demokracija" . . .

V svobodni človeški družbi demokracijo razumemo popolnoma drugače. Pri nas vlada ne more in ne sme spodriniti starše — razen v primeru, da se starši izkažejo za popolnoma nezmožne v skrbi za otroke. V tem primeru kaka vladna ustanova prevzame skrb za šolanje in vzgojo otrok in to je prav. To stori zato, da otrokom zavaruje svobodo, ki jo imajo kot ljudje.

Popolnoma v redu je, da država obvezuje vse otroke, ki so dosegli pravšno starost, da hodijo v šolo. Prav je, da država predpiše neko stopnjo izobrazbe, ki naj je postanejo deležni vsi otroci, če so le tega zmožni. Prav je, da država skrbi za primerna poslopja, odgovarjajoča zdravstvenim zahtevam, in tako dalje. Prav je, da država nadzoruje pouk in vzgojo, da se vrši ves pouk v moralnem in patriotičnem smislu, zato ima tudi vso pravico, da zanteva od učiteljstva primerno sposobnost. Za eno besedo: karkoli je v skladu z javnim blagrom, je država poklicana, da posega vmes.

Pri vsem tem pa država v svobodnih deželah niti od daleč ne misli prevzeti vloge staršev. Zaveda se, da otroci niso njena last, ampak last svojih staršev. Vse njene uredbe v zadevi javnega šolstva in vzgoje imajo le ta namen, da staršem olajšajo izpolnjevanje tega, kar jim nalaga narava od dne, ko so postali starši. Razboriti starši sami vedo, kaj je njihova naloga. Ne morejo pa v vseh okoliščinah vedeti, kako naj svojo nalogo vršijo. Tu poseže vmes država in uveljavi zakone, ki staršem pokažejo ne samo kaj, ampak tudi kako.

V modernih časih, nekako v teku minulih stolet, je država začela bolj in bolj ustanavljati lastne šole.

Kot smo že poudarili, je do tega prišlo zato, ker je zahteva po splošni izobrazbi vedno bolj naraščala. Obstoječe šole, ki so bile privatne, največkrat verske, niso mogle držati koraka z vedno večjimi zahtevami javnosti. Odkod naj jim pa prihaja denar za neprestano zboljšavanje in dviganja šolske izobrazbe?

Potrebno je bilo in jako prav, da se je država zavzela za šolstvo, zakaj le ona je bila v položaju, da si naloži taka bremena. Nikakor pa ne gre, da bi si država lastila monopol nad šolami in vso izobrazbo, ki naj bi bila dostopna mlademu rodu.

V tej točki je Avstralija pogrešila. S tem, da odreka pomoč iz javnih finančnih sredstev neodvisnim šolam, zelo utesnuje pravico staršev, da sami odločajo, v kakšni šoli naj se njihovi otroci izobrazujejo.

Kako je drugod v svobodnih državah?

Drugod po svetu, koder vlada prava svoboda — na Angleškem, Škotskem, Irskem in še marsikje — so se moderne vlade odločile za vse boljši postopek. Neodvisne šole, navadno cerkvene ali verske, priznavajo za enakopravne in jih tudi fi-

nančno podpirajo, poleg njih pa vodijo posebne državne šole, ki so odprte vsem šoloobveznim otrokom.

Obojne šole so enako cenjene in o njih velja v vsem javnem življenju, da se med seboj dopolnjujejo, zato tudi ni govora o tem, da ne bi zaslužile enake državne moralne in finančne podpore.

Če bi torej Avstralija spremenila svoje odnose do neodvisnih šol na svojih tleh, bi napravila samo to, kar mnoge njene družice po svetu smatrajo za samo po sebi umevno.

Kdo daje šolam oblast?

Starši! To je eno temeljnih načel za pouk in vzgojo v svobodni človeški družbi. Šola je, kot smo že poudarili, podaljšana učilnica domače hiše. V šolo pošljejo otroka starši, ne država. Torej ima šola svojo nalogo, da uči in vzgaja, od staršev! Država ima samo dolžnost sodelovati in pomagati, ne pa uganjati diktaturo.

Če hočejo starši po svoji svobodni odločitvi pošiljati otroke v državne šole, jim tega nihče ne more in ne sme braniti. Svobodni so. Če so prepričani, da je za njihove otroke vzgoja v javnih šolah dovolj dobra, prav. S tem pa taki starši ne odstopijo državi vse pravice in dolžnosti, ki jo imajo od narave, da ostanejo kot starši prvotni vzgojitelji svojih otrok.

(Se!)

Z Ljubeznijo...

(s str. 33)

Papež je predlog sprejel in ga postavil na program. Posebna komisija je dobila nalogo, naj vprašanje pretrese in skuša najti formulo, ki jo bodo zbrani škofje pretresli, nato pa sprejeli ali zavrgli. Namesto predlagane pa morda sami iznašli boljšo.

Iz poročil o vesoljnem zboru vemo, da so o formuli, ki jo je predložila komisija, res kar precej razpravljali, zadovoljni pa z njo niso bili. Nazadnje so jo vrnili komisiji in odložili nadaljnje debatiranje na prihodnje zborovanje.

Poročilo pravi, da so škofje z ozirom na "ločene brate" — protestante — skušali in bodo še skušali trdno braniti resnico, vendar jo pa povedati "z ljubeznijo, jasnostjo, preprostostjo in milino."

Misli, February, 1963

V teh besedah je na kratko povedan ves namen sedanjega cerkvenega zbora, v kolikor se tiče ločenih kristjanov, pa naj že bodo pravoslavni ali protestantje raznih sekt.

Dobro je, da so razprave cerkvenega zbora takorekoč javne, oziroma vsaj dostopne stotinam časniških poročevalcev. Zato je tudi toliko poročanja o njih. Za nas katoličane je to važno, da si s pomočjo branja teh poročil ustvarimo ves pomen rimskih zborovanj. "Ločeni bratje" pa dobivajo živo pobudo, da svoje verske nauke v luči rimskih razprav na novo študirajo in morda le sprevidijo, kakò je Cerkev trdna in kako majavi so oni.

Od vseh strani odmeva glas, da "ljubezen in milina", ki lijeta iz Rima, dobro vplivata na vse. Upati je, da bo enako dobro vplivala "jasnost".

Kako vplivata na pravoslavne, vsaj do neke meje pričajo "Glasovi Srbov", ki o njih lahko berete na drugem mestu v tej številki.

GLASOVI SRBOV

o vesoljnem cerkvenem zboru

O tem je imel londonski KLIC TRIGLAVA uvodnik, iz katerega navajamo večji del v informacijo našim naročnikom. — Ur.

Z GLOBOKIM ZADOŠČENJEM IN UPAPOLNO RADOSTJO smo zadnje čase opazili pozitivno reakcijo na srbski strani v pogledu. II. Vatikanškega koncila in prizadevanj Katoliške cerkve za zблиžanje in končno zedinjenje vseh kristjanov.

... zaradi vsebine in načina podajanja se nam zdi še bolj značilno pisanje GLASU KANADSKIH SRBA, ki je kvalitetno gotovo eden najboljših srbskih tednikov. V zadnjem času je med drugim list objavil tri dolge in dobro informirane uvodnike o delu vaticanskega zbora, kjer modro ne zahaja toliko v dogmatične razlike, ki so na koncu koncev področje teologov, ampak zares na krščanski način dobre volje in spoštovanje drugačnega mnenja razlaga, kako je prišlo do razkola in kaj je bilo pozneje skozi stoletja do naših dni storjeno, da bi se ločeni bratje združili. Predvsem je razveseljivo stališče do tekočega "sabora" (to je do cerkvenega zbora — ur), v katerem GLAS upapolno vidi pomemben korak v smeri zedinjenja, in stališče do papeža Jovana, za katerega list trdi, da "uživa v pravoslavnem svetu ugled in zaupanje kot malokateri njegovih prednikov".

V zadnjem uvodniku 15. nov. omenja GLAS, nekaj obrednih in dogmatskih razlik, ki nas ločijo. Po našem mnenju obredne razlike sploh niso več načelni problemi, kajti če je bilo unijatno dovoljeno sv. obhajilo pod obema podobama, ni razloga, da to ne bi bilo dovoljeno tudi drugim. Prav v tem smislu tudi zdaj razpravljajo v Vatikanu in kaže, da bo tako obhajanje načelno dovoljeno tudi v latinskem obredu, toda iz čisto praktičnih ozirov se bo omejevalo le na obhajilo pri poročni maši.

... bogoslužni jezik sam ne predstavlja posebne ovire, saj se spet lahko sklicujemo na staroslovanski bogoslužni jezik in na predvideno možnost, da bodo o rabi nelatinskih jezikov pri obredih v nekem okviru lahko celo odločali ordinariji (krajevni škofje). A gotovo je, da ni govo-

ra, da bi mogli sanjati o takem uniformiranem ezdimjenju, kot so si ga zamišljali stoletja nazaj. Tudi ni nobene potrebe za tem, saj so vendar vse obredne zadeve podvržene stalnim spremembam. Sama Katoliška cerkev jih je v zadnjih petnajstih letih doživela več kot vse ostale Cerkve skupaj.

Večjo težkočo predstavlja nauk o papeževi nezmotljivosti — odnosno stališče (vprašanje), ali je vesoljni zbor nad papežem. A kot postaja jasnejše, niti tu ni več tiste nepremakljivosti kot so jo pojmovali svoje dni. Dejstvo je namreč, da je bil prvi vatikanski zbor prekinjen zaradi vojne. Tako ni mogel za "papežem" razpravljati o vlogi in avtoriteti škofov. Tako se je potem (celo) stoletje zdelo, da škofje nimajo tiste avtoritete, kadar zasedajo v zboru, kot bi jim sicer bila po tradiciji prvih cerkvenih zborov dana.

Sedanji cerkveni zbor naj bi ta nedostatek odpravil in jasno določil položaj škofov. Tudi samo razlaganje papeževe nezmotljivosti postaja jasnejše: papež si ne more izmisliti neko novo versko resnico in jo potem ex cathedra pod kaznijo izobčenja naročiti vsej Cerkvi. Po nauku Katoliške cerkve so verske resnice (že vse) tu, le vseh morda ne poznamo ali jih ne razumemo. Ko se Cerkev prebije do teh spoznanj, ko te stare in morda pozabljene ali zanemarjene resnice odkrije, jih razglasi za verski nauk. To se je npr. zgodilo z resnico o telesnem vnebovzetju Matere božje. **Ta nauk, kot smo poučeni, so pravoslavni bratje da- leč bolj in prej gojili kot katoličani.**

Skratka: nič ni nepremostljivo. In če zaupamo v božjega Sina, ki "je z nami vse dni do konca sveta", tudi ne more biti. Zedinjenje je možno doseči, kot je to naglasil papež Janez, ko je začel vatikanski zbor. Kar predvsem potrebujemo zdaj, je dobra volja, spoštovanje drug do drugega in ljubezen, ki vse odpušča in vse rešuje.

Z veseljem in vso iskrenostjo se zato pridružujemo GLASU ob zaključku njegovega uvodnika: "Zamisli (o zedinjenju) stoje na poti kajpak mnoge zapreke in za njihovo odstranitev bo potreben čas. Toda pričeti posel zasluži božji blagoslov — in simpatije ljudi, ki so dobre volje".

G. dr. Mikula pozdravlja iz Californije. Dopis spet prišel dva dni prepozno. Boste brali v marčni številki. — Ur.

PISMO O BARAGOVIM ZADEVI

in poskus odgovora

P i s m o

Častiti pater: —

Prav lepa hvala za poslano knjigo o Baragu. Veseli me, da ste napovedali pisanje o Baragu v MISLIH.

Poznam ljudi, ki prav ničesar ne vedo o Baragu. To so večinoma mladi ljudje, ki se zanimajo samo za razne zabave. Zato je zelo prav, da mislite o tem velikem možu več pisati.

Najdem pa tudi ljudi, ki se sprašujejo, zakaj vendar Baraga še ni prištet med svetnike. Saj je vendar dovolj jasno, da je sveto živel in sveto umrl. In koliko je žrtvoval za širjenje vere! Kakšen italijanski deček ali deklica kaj kmalu dosežeta čast oltarja, četudi nista doprinesla toliko žrtev kot Baraga. Treba bi bilo opozoriti Sveto stolico, da pred Bogom Italijani gotovo nimajo prednosti, zakaj bi jo imeli pri razglasjanju svetnikov? Pri pametnih ljudeh ne more biti prav nobenega dvoma o Baragovi svetosti.

Drugo je to, da se ljudje sprašujejo, zakaj se za Baragovo beatifikacijo pobira denar. Ali bo treba papeža podkupiti z denarjem? To povzroča pohujšanje.

Pišite kaj o teh zadevah. Jaz bi sam tudi kaj napisal, pa prvič nimam dosti časa, potem pa tudi res nisem zmožen. In še to je, da zahtevate človekov podpis za MISLI. Jaz pa nisem in nisem med tistimi, ki radi vidijo natisnjeno svoje ime. Moj podpis niti za urednika ni potreben, saj veste, komu ste poslal knjigo. Amen!

Poskus odgovora.

1. Na vprašanje, zakaj se zbira denar za beatifikacijo kakega svetniško umrlega človeka, odgovarja mariborski škof dr. Držičnik v pismu ameriškim Slovencem (objavljeno v Ameriški domovini 20. dec. 1962), ko pravi med drugim:

“Znano Vam je, da so s procesom za proglasitev blaženih in svetnikov združeni veliki stroški, saj proces v Rimu zanteva celo v irsto ljudi, ki morajo sodelovati in jim je treba za njihovo delo dati tudi zaslužen plačilo. Katoličani Slovenije bomo radi storili, kar bo v naših močeh, nikakor pa nani ne bo mogoče poravnati vseh stroškov. Zato računamo na Vašo znano požrtvovalnost in pomoč.

Misli, February, 1963

Priporočam Vam, da bi to pomoč organizirali. Katoliški Slovenci v severni in južni Ameriki naj bi imeli vsak svoj poseben odbor” — itd.

To je pisal mariborski škof glede Slomškove zadeve. Prav to velja tudi v Baragovi zadevi. S to izjemo, da bodo za Slomška bolj težko dobili pomoč izven slovenskih krogov, za Barago bo prispevala vsa katoliška Amerika, če Bog da.

Škof omenja samo stroške v Rimu. Toda prav tako so veliki stroški poprej, ko se vrši šele škofijski proces: Zbiranje spisov, prevedbe, pričevanja, spodbijanje ugovorov, dokumenti — itl. Dela trajajo leta in desetletja — ne more biti vse zastoj! Papeža pač ni treba “podkupiti”, vedeti pa mora in hoče, s kakšnim svetniškim kandidatom ima opraviti.

2. Italijanski dečki in deklice — svetniki! No, na tucate jih ni, morda mislite na sv. Marijo Goretti in Dominika Savio. Prva je umrla mučeniške smrti — to ni majhna žrtev! Dokumenti so bili hitro pri roki, tudi čudeži. Ni bilo treba mnogo časa za preiskave. Malo več časa je vzelo za Dominika, pa tudi glede njega ni bilo treba bogve kaj. Bilo je pri roki. Ne vem, koliko je to naglavo pripisati papežu — Italijanu . . . Zakaj Bog pusti, da se kaki sveti otroci pojavijo prej med Italijani kot kje drugje, npr. v Sloveniji, pa res tudi ne vem. Vem le to, da je vsak svetnik proglašen za vso Cerkev, ne samo za kak poseben kraj. Zaključil bi: Ne bodimo nevoščljivi . . .

3. Zakaj Baraga še vedno ni proglašen za svetnika — na to je spet odgovor v vsem, kar smo že pisali o Slomšku. Gotovo, kakor glede Slomška Gotovo, kakor glede Slomška velja, kar je nedavno pisala Margareta Mali, velja tudi o Baragu, kar pišete Vi. Zato tu ne bom ponavljal.

Eno ostane za nas vse: Če mi sami ne poznamo Slomška in Baraga, če ne poznamo postopka Cerkve ob proglašanju novih svetnikov, če mi sami nismo voljni na vso moč pomagati pri takem delu, če nismo navdušeni za lastne svetnike — in končno:

če se jim ne priporočamo in ne prosimo Boga, da bi njihovo svetost potrdil s čudeži — nikar ne mečimo krivdo na papeža, češ da Slovencem še nobenega svetnika ni na oltar postavil . . .



Jožet Filipca

★ **ZADNJIC SEM OMENIL ŽALOSTNI SLUČAJ** smrti gospe Kristine Šumrada. V ponedeljek dne 7. januarja sem pri Mariji Pomagaj opravil za pokoj njene duše pogrebno mašo, popoldne pa smo prenesli njene zemske ostanke na slovensko pokopališče v Keilor.

Toda mera žalosti v naši naselbini s tem še ni bila polna: sledila sta še dva nesrečna slučaja in v obeh so zopet prizadete družine.

★ V torek dne 8. januarja zjutraj je podlegel poškodbam, ki si jih je v zmedenosti sam zadal na glavi, Ludvik RUS. Zapustil je družinico štirih otrok. Pokojni Ludvik je bil rojen v Lazah pri Ljubljani dne 19. septembra 1921. Po vojni se je umaknil v Italijo, kjer se je v avgustu 1948 v Trstu poročil z Ano r. Šinkovec iz Brezovega dola. Kmalu nato sta emigrirala v Avstralijo. Za družinico je postavil domek v Sunshinu in je zanj pridno skrbel ter bil dobro poznan med rojaki po Sunshinu in St. Albansu. Zadnje mesece pa so mu odpovedali živci in bil je več mesecev v bolnišnici.

Pogrebno mašo za pokojnim Ludvikom Rusom sem opravil dne 10. januarja ob pol enajstih v Marijini cerkvi v Sunshinu, nato pa smo imeli pogreb na pokopališče v Footseray, kjer ima Rusova družina svoj družinski grob in pokopanega sinčka Ludvika (umrl 1957.). Lepa udeležba je pokazala, koliko prijateljev je pretresla tragična smrt. Rojaki so začeli tudi zbirko v pomoč preizkušani družini.

Žalujejo vdovi in otrokom, kakor tudi pokojnikov materi v domovini, izrekamo iskreno sožalje. Pokojni Ludvik naj pa uživa večni mir!

★ V petek dne 18. januarja mi je policija javila vest, da so blizu Orbosta v Gippslandu našli avto z mrtvim truplom, v katerem so po dokumentih prepoznali Jožeta Ramovša. Avto je bil parkiran malo proč od glavne ceste ter je od dneva smrti verjetno minilo že teden dni. Nič čudnega, da mimohiteči letoviščarji niso opazili nič nenavadnega, saj zlasti o počitnicah toliko voznikov po-

čiva po svojih vozilih. Jože se je odpravil zdoma v torek 8. januarja in se ni več vrnil . . .

Pokojni Jože je bil rojen dne 14. aprila 1929 v Ljubljani, kjer ima še mater. Dne 13. junija 1953 se je poročil s Cirilo Tomšič. Tri leta kasneje je zbežal iz domovine in bil v Avstriji, Nemčiji in Franciji. Nato se je vrnil po ženo ter sta dne 20. januarja 1958 dospela na "Aureliji" Avstralijo. Iz Bonegille sem ju sprejel v Melbourne. Kasneje sta dobila iz domovine hčerko Jelko, ki ima zdaj osem let.

V torek 21. januarja sem pri Mariji Pomagaj opravil pogrebno mašo, Jožetovo truplo, ki je bilo prepeljano iz Sale v Melbourne, pa smo položili v grob na slovenskem pokopališču v Keiloru.

Iskreno sožalje vdovi Cirili in hčerki, kakor tudi Jožetovi materi v Ljubljani, pokojniku pa večni mir!

★ **Za tretjo nedeljo v februarju** (saj bodo Misli morda prišle pravočasno med nas) bomo imeli v svoji sredi **gosta iz Sydneya: p. Odila Hajnška O.F.M.** S seboj bo prinesel skioptične slike o življenju našega oltarnega kandidata Antona Martina Slomška. Predavanje bomo imeli po slovenski maši v dvoranci pod samostanom, kjer se navadno zberemo na prosvetni večer. Vsi v ljudno vabljeni! Kakor poroča p. Odilo, so slike izredno lepe in zanimive.

★ Dne 5. januarja smo krstili Magdo, hčerko Albina Smrdelj in Antonije r. Smrdelj iz Glenroya, naslednji dan pa Danico, hčerko Franca Štrublja in Daniele r. Godeša, North Altona. — Dne 13. januarja je bil krst Marine Hilde, hčerke pokojnega Maksa Roškerja in Hilde r. Mulec. Roškerjeva družina je dne 1. decembra nenadoma izgubila očka, ki je utonil v Yarrri, kakor sem poročal že v decemberski številki. — Devetnajsti januar beleži krst Majde, prvorojenke Antona Gjereka in Sabine r. Novak iz North Fitzroya. Iz Newporta pa so ta dan prinesli Janeza, sinka Janeza Viranta in Trudi r. Murko. — Dne 20. januarja je krstna voda obllila Anito, prvorojenko Alojza Krajnca in Gerde Jantine r. Smits, iz Hawthorna. Vse krste

Misli, February, 1963

sem imel na naših avstralskih Brezjah. — V Adelaidi (cerkev Kristusa Kralja, Lockleys) pa sem dne 26. januarja krstil Ernesta Rudolfa, provorojenca Antona Žužka in Agnes r. Anderson. — Vsem staršem in malčkom iskrene čestitke!

★ Ivan, ki med slovensko mašo pobira po cerkvi, mi je nedavno med smehom povedal v zakristiji: "Danes je pa res vroče. Neka punčka je tiščala drobiž v eni roki, pa je raje s prazno segla na krožnik in hotela še nekaj drobiža. Ko so ji starši ubranili, je pa povedala v joku, da bi rada kupila 'ajsklim'" Pametna ideja za vroče nedelje! Spomnil sem se starega župnika na eni ameriških župnij, ki je neko vročo nedeljo dobrodušno oznanil: "Otroci, danes vaša kolekta odpade. Naj bo za sladolead na poti domov! . . ." Šestletni Robert v prvi klopi se je pa spozabil in je zalučal klobuček v zrak ter zakričal na vse grlo: "Hurraaaa! . . ."

★ Prejšnji mesec sem pozabil omeniti poroko, ki se je vršila dne 22. decembra v cerkvi Sra Jezusovega, Sandringham: Franc Cestnik, doma iz Trbovelj, je popeljal pred oltar vsojo italijansko nevesto Antonietto Scarfo. — Dne 12. januarja sta se srečala pred oltarjem Marijine cerkve v Ascot Vale Luka Korče in Marija Jager. Oba sta rojena v Malih Brdih in krščena v župniji Veliko Ubeljsko. — Dne 19. januarja sta v cerkvi Presv. Rešnjega Telesa v Kingsville sklenila zakonsko

zvezo Zvonimir Klanjšek in Cecilija Tompa. Zenin je bil rojen v Boštanju ob Savi, nevesta pa je iz Gomilic, župnija Turnišče. — Isti dan je bila kar dvojna poroka pri Mariji Pomagaj v Kew. Dve Lekanovi sestri iz Malega Globokega, župnija Zagradec, sta dva dni prej prileteli iz domovine. Marija je podala roko Alojzu Gregorju Blatniku, Francka pa Francu Mavru. Oba ženina sta doma iz Drašče vasi, župnija Šmihel pri Žužemberku. — Dne 2. februarja pa sta si pred Marijo Pomagaj obljubila zvestobo Andrej Seljak (iz Zakojce, župnija Bukovo) in Dušanka Seklevska (iz Macedonije). — Vsem parom obilo sreče na življenjsko pot!

★ Drugače je pri nas v hostelu kar ponavadi. Včasih gre vse kot na olju, pa se spet kaj zastavi. Fantje se navdušijo za eno stvar, pa je spet druga na vrsti. Trenutno je popularen šport: lov na zajce. Ping-pong čaka pozabljen na zimske dneve. V žogi za odbojko zadnji čas zmanjkuje sape, pa tudi v trobenti, klarinetu in harmoniki . . . Ko bo vročina minila, bom imel kaj več poročati. Vsekakor vabim melbournske fante, ki bi se radi ujdejstvovali na odbojškarskem igrišču, naj se javijo. Treba bo začeti z rednimi vajami.

★ Na pepelnično sredo dne 27. februarja ob pol osmih bomo imeli pri Mariji Pomagaj v Kew postno pobožnost s križevim potom. Vljudno vabljeni!

Konec str. 43



Odbojškarsko mištvlo SLOVENIJA v Padua Hall

MODERNA DRŽAVA IN CERKEV

Iz "Socialne šole".

ZIVIMO V ČASU, KO DOBIVAJO besede več pomenov, včasih take, ki si naravnost nasprotujejo. Vzemimo npr. samo besedo "svoboda". Kar danes pomeni beseda svoboda nam, so nekateri izmaličili v najhujše suženjstvo, ko v imenu svobode obsojenim "sovražnikom ljudstva" zanikajo vsako pravico. Podobno je z besedo "demokracija." Nam pomeni najširše uveljavljanje človeških pravic na osnovi enakopravnosti, drugim pomeni absolutno nasilstvo nad brezpravnimi v imenu državne oblasti, ki je do nje prišlo po prevari in nasilstvu.

Država in državna oblast

Tudi ti dve besedi — država in državna oblast — imata danes več pomenov. Enim pomeni država najvišjo oblast človeške skupnosti v mejah državne celote, ki ima nalogo, da omogoča posameznim članom (državljanom) svoboden razvoj in jim zagotavlja mirno življenje v blagostanju. Pri tem so jim zagotovljene svoboščine mišljenja in delovanja v okviru splošnih državnih zakonov. Drugim pa pomeni država nekakega boga, ki mu gre vsa oblast nad človekovim življenjem, delovanjem in mišljenjem. Človeku gre le toliko pravic, kolikor mu jih določi državna oblast. Take so razne totalitarne države — nacistične in komunistične oblike.

Težave za dogovore.

Za razmerje med državo in Cerkvijo je zelo važno, kakšno obliko ima država, s katero naj Cerkev urejuje "mešane zadeve", to je take, ki se tičejo obeh: države in Cerkve. Dosti lahko pride do primerne dogovora v državah, ki imajo demokratično uredbo, kot jo mi na zapadu razumemo. Vse teže pa je najti osnovo za take dogovore v državah, ki si prilaščajo nad svojimi položniki absolutno oblast.

Cerkev je v načelu nasprotnica take državne uredbe, ker nasprotuje osnovnim (temeljnim) pravicam človeške družbe in poedincev. Vendar je tudi v takih državah pripravljena urejati medsebojne odnose z državnimi oblastmi. Vrhovno načelo Cerkve pri tem je skrb za duše — in ta skrb usmerja vso njeno "diplomacijo". S samim golim nasprotovanjem Cerkev takih držav ne more spremeniti, skrb za duše pa vedno ostane njena naloga.

Skrb za duše

Pravijo, da je papež Pij XI. nekoč izjavil, da bi se pogajal tudi s samim hudičem, če bi s tem mogel rešiti kako lušo. To je sicer jako krepko povedano, razloži pa marsikatero "popuščanje" Cerkve v totalitarnih deželah, kar ji nekateri hudi protikomunisti kar zamerijo.

Cerkev ve eno: Državne oblike in oblasti se menjajo, države nastajajo, se menjajo in propadajo, ostanejo pa ljudstva in duše, ki jih mora Cerkev reševati za večnost. Zato se Cerkev skuša prilagoditi danim razmeram, kolikor se le more. Seveda ne sme pri tem ničesar opustiti iz božjega razodetja.

Stalin je posmehljivo spraševal, koliko divizij ima papež. Hitlerju so se zdele nemške divizije nepremagljive, pa so se vendar zdobile. Cerkev je vse te in mnoge druge režime preživela, ko za njimi ni več sledu. Res mora Cerkev pod takimi režimi veliko pretrpeti, zasekajo ji morda mnoge rane, končno je pa zmaga vendar njena. Vedno na novo se dviga iz razvalin državnih režimov do nove pomladi. Tako uči zgodovina in mi sami doživljamo tako pomlad prav v naših dneh.

NA PROMENADI

I. Burnik

Bil je že dan . . .

*Nemirni galebi s kriki
so se zagnali v razsežnost
in z ostrimi krili
presekali brezdani prostor
nad sivo zeleno planjavo.*

Bravo!

*Na nos, na vrat
so se spuščali v loku,
mokrotni začofotali po valeh
ter se drzni ozirali v breg,
na obalo,
da bi jih jaz — samotar — priznal
in jim dal pohvalo.*

*Brezčuten sem šel. —
Zapihljal je zefir in jim razodel:
Ta je, ta je,
oni tam-le — zamišljen —
pa ni akrobat.*

Izpod Triglava

TURIZEM NA GORENJSKEM se močno razvija in z vsakim letom narašča. Poročila trdijo, da že zdaj prinaša tujski promet Gorenjski okoli milijona dolarjev. V dinarjih je to kaj lepa vsota. Oblasti uvidevajo, da se bolj spleča investirati v razvoj tujskega prometa kot v pretirano industrializacijo dežele. V načrtu so nove žičnine in razne druge privlačnosti za turiste v triglavskem kotu in drugod po deželi. Snuje se Triglavski narodni park, ki naj bi obsegal 2.000 ha gorskega ozemlja in bil vsestransko zaščiten.

CERNIŠKO JEZERO, ki je edino presihajoče jezero v Evropi, je tudi v načrtu, da se preuredi. Postalo naj bi znano po svetu in privlačevalo turiste od vseh strani, kakor jih privablja Postojnska jama. Kmetijska panoga ob presihanju jezera naj bi ne bilo poglavitno pridobitveno sredstvo, postopno naj začne popuščati in dajati prednost turizmu. Kako to izvesti, o tem mnogo razmišljajo.

V **ROGAŠKI SLATINI** ima zrasti novo zdraviliško poslopje, ki bo imelo deset nadstropij. Uvedli bodo tudi blatne kopeli, inhalatorij, parne kopeli, priprave za zdravilno gimnastiko in še kaj takega.

PISATELJ MEŠKO (Fr. Ksaverij) je pri svojem 90. letu še vedno aktiven župnik na Selah pod Uršljo goro. Mašuje še po dvakrat ob nedeljah, toda sedeč v vozičku — stati ali hoditi ne more. Pred časom si je zlomil nogo pri oblačenju za mašo v zakristiji — zapletla se mu je med albo in je padel. Zaradi starosti se mu noče zaceliti. Njegov rojstni kraj, Sv. Tomaž pri Ormožu, je pa moral sprejeti novo ime — iz svetnika je postal čisto navaden — Kostanj!

“**V OBČESTVU ZDRUŽENI**” je naslov molitvenika, ki so ga smeli pred nekaj leti izdati v domovini. Je zelo lep in verniki so tako pridno segli po njem, da je v petih letih popolnoma pošel. Morali so ga že ponatisniti in že nekaj mesecev je v prometu drugo izdanje, ki je skoraj isto kot prvo, le nekaj dodatkov ima.

KJE JE VAS KALIŠČE s cerkvijo sv. Ahacija v župniji Gozd nad Kamnikom, bo menda malokdo med nami vedel. Stoji na visokem svetu 906 m nad morjem. Med vojno je veliko trpela, “hostarjem” je služila za vse prej kot za cerkev. Potem je bilo podobno, da jo bodo prepustili razpadu. Toda njeni sosesčani so le resno hrepeneli po obnovi in jo tudi dosegli. In glej, med obnavljanjem so odkrili pod beležem znamenite freske iz gotske in baročne dobe. Za cerkev se je tedaj zavzel tudi Zavod za varstvo spomenikov in stara skoraj pozabljena cerkev je spet zablestela v vsej svoji lepoti. Po 2p letih so jo spet odprli za službo božjo. Je kar čudovito, po kakšnih “zakotnih vaseh” se najdejo v Sloveniji po cerkvah in cerkvicah velike kulturne vrednote iz davne preteklosti!

V **LJUBLJANI** so tik pred zimo odprli za promet na Dunajski (sedaj Titovi) in Celovski cesti podvoza na križišču cest in železničnih prog. Ceste so poglobili, progo dvignili in tako promet proti št. Vidu in Bežigradu gladko teče, ko so izginile zapore.

“**ČE SE POMEHKUŽIMO**, bo naš narod najden prelahak in izbrisan bo s površja zemlje”. Tako je dejal nadškof Vovk. Ali je pri tem mislil tudi na naslednja dejstva: Leta 1950 je bilo v Sloveniji 924 razporok. Pet let pozneje jih je bilo v enem letu 1155. Šest let pozneje jih je bilo že 1562. Leta 1961 je bila razvezana že vsaka deveta poroka. Številke torej stalno rastejo. K temu prištevaj preprečevanje rojstev, splave, javno propagando proti spočetju itd. Res je pod komunizmom vsa nevarnost tu, da bo v doglednem času naš narod “prelahak najden.”

ZANEMARJENO NAVJE, ki je komaj še primern kraj za grobove umrlih, je že dolgo predmet z gledovanja in zgražanja Ljubljancev in njenih obiskovalcev. Oblasti se izgovarjajo, da je lega Navja neprimerna in v oviro nadaljnjemu razvoju Ljubljane. Menijo se, da bi ga prenesli v Križanke, pa menda samo spomenike z grobov, ne pa trupel, ki ondi počivajo.

RAVNATELJI GIMNAZIJ, učiteljišč in drugih učnih zavodov so na svoji konferenci razpravljali o nujni potrebi, da se v vse šole uvede reden in obligaten pouk o družabni vedi, morali in zdravstvu. Družabna veda bo seveda marksistična, učbenike za zdravstvo jim bodo kaj hitro sestavili zdravniki, na kaj bodo pa oprli pouk o morali, je težko uganiti, ko je komunistom “morala” vse, kar vodi do krepkejše utrditve komunistične oblasti.

MED SLOVENSKIMI DUHOVNIKI

zapadne Evrope

Dr. Lojze Škerlj, Trst

Z VELIKIM VESELJEM SEM SE ODZVAL vabilu, naj se udeležim letošnjega vsakoletnega jesenskega sestanka duhovnikov, ki delujejo med slovenskimi izseljenci v Zapadni Evropi. Sestanek je bil v Muenchenu 13. in 14. novembra. Bil sem gost med sobrati, ki so prišli iz Nemčije (6), Avstrije (4), Anglije (1), Francije (6), Belgije (2). Iz Rima je prišel dr. Pavel Robič, ki je pri Konzistorialni kongregaciji član Vrhovnega sveta za dušno pastirstvo med izseljenci.

Vsi ti sobratje so prišli na sestanek z željo, da se po dolgem času zopet srečajo in pogovorijo. Prijatelj s prijateljem, ki jih družijo veselje do dela, predvsem do dela med rojaki. Vsi ti sobratje so prinesli na sestanek v Muenchen svoje težave in skrbi, a obenem tudi navdušenje za nadaljnje delo.

Človeka boli, ko sliši, koliko Slovencev išče v tujini vsakdanjega kruha: tisti, ki so domovino zapustili že pred zadnjo vojno (stari Slovenci); tisti, ki sta jih zadnja vojna in njene posledice pognale po svetu; in končno tisti, ki v zadnjih dveh letih prihajajo v tujino z rednim potnim listom. Na splošno moremo reči, da je sedaj v tujini — upoštevajoč sorazmerje — morda več Slovencev kot pa članov katerekoli druge narodnosti. Samo na Švedskem n. pr. je prav gotovo okoli 1500 Slovencev.

Kako vsem tem ljudem pomagati? S pomočjo, ki jo more dati le duhovnik? Vse duhovnike skrbi, kako bi mlade ljudi res dobro in temeljito pripravili na zakrament svetega zakona in na dolžnosti, ki jih zakonska zveza nalaga. Še posebno tiste, ki prihajajo v tujino brez prave krščanske vzgoje. Kako vsem postreči s sveto mašo, božjo besedo v materinem jeziku, zakramenti, ko so pa tako raztreseni po raznih deželah, tovarnah, rudnikih, hotelih in vsakovrstnih obratih? To delo ni lahko, a je potrebno. Saj pomeni izguba ljubezni do vere tudi izguba ljubezni do svoje grude in do njenih vrednot.

Ni čudno torej, če je izseljenski duhovnik s svojim avtomobilom skoraj vedno na cesti — od kraja do kraja. Ta ga prosi za papirje, drugi zopet za prošnjo v tujem jeziku, tretji za priporočilo pri delu, četrti išče po duhovniku dekle, ki bi ga vzela, itd. In v vsem tem drvenju je duhovnik skoraj vedno sam, daleč od svojih sobratov. Že to je težko,

Težje je zanj, če ne najde opore za svoje delo. Še težje je zanj, če mu nasprotujejo prav tisti, ki bi morali prvi njegovo delo podpreti. Nekateri nimajo potrebnih sredstev in so zato bolj ali manj odvisni od darežljivosti svojih vernikov, ki so sami večkrat tudi materialne pomoči potrebni.

Rekel sem, da boli, ko pomislimo, koliko Slovencev je po svetu. A pomislimo, koliko Slovenci v svetu naredijo za blaginjo človeštva. Ta mali narod, ki je poslal toliko ljudi v svet, da pomagajo graditi tudi drugim narodnom novo in boljše bodočnost. Bodimo torej na vse te ljudi ponosni in jih podprimo vsaj s spoštovanjem in priznanjem.

V Muenchen sem prišel v ponedeljek 12. novembra. Med prvimi sem naletel na g. Kunstlja iz Londona in g. Žaklja iz Belgije. Bila sta trudna in sta mi povedala, da sta isti dan prišla iz Belgije, a sta z veseljem dostavila: "V Belgijo sva se vrnila danes ponoči ob dveh in sicer prav iz Holandije, kjer so naši izseljenci privedili lepo proslavo. Predstave se je udeležilo 500 rojakov. Od kje so se vsi vzeli!"

Ob taki novici izgine vsak trud in vsako tarzanjanje izgubi svoj smisel. Ob njej zadobiš novega poguma in veselja za delo. Govorili smo o tisku. Potrebujemo knjige, dobre knjige. Tudi šolske. Govorili so, kako bi izboljšali mesečnik "Naša luč", ki je med izseljenci že kar dobro razširjen.

Tako smo v Muenchenu sejali. Videl sem, da so njihovi problemi večinoma tudi naši problemi. Svet je danes tako majhen, a vendar je treba še veliko narediti, da se bo zblížal. Spoznal sem težave, s katerimi se borijo, in razveselila sta me njihov pogum in vztrajnost. Več bi jih moralo biti, saj veljajo tudi za izseljenstvo besede: Vinograd je velik, a delavcev je malo.

Po sestanku smo bili trudni. Tedaj je pa vstal msgr. Grims, ki že veliko let dela med slovenskimi rojaki. "Fantje," je rekel, "kar korajžno naprej! Nič nismo imeli, a zgradili smo do sedaj veliko. In še bomo!" To so bile besede duhovnika, ki ve, kaj je krščanski optimizem.

Na izseljensko nedeljo želimo vsem izseljenskim duhovnikom — v Evropi in po svetu — še veliko takega optimizma.

KAT. GLAS

Misli, February, 1963

BEGUNSKO ŽIVLJENJE JE TEŽKO

Cleveland, O. — Predno sem prišel pred nekaj tedni v to deželo svobode in obilja, sem preživel eno leto v begunskih taboriščih v Italiji . . . Beguncev iz Jugoslavije v teh taboriščih je sorazmerno veliko, manj je seveda Slovencev, vendar v vsakem taborišču vsaj nekaj ducatov, če že ne kar stotin. Ljudje beže iz domovine, ker ne morejo več prenašati komunističnega pritiska vseh vrst, beže, da bi našli srečo, ki jo doma ni, v svetu, beže, da bi si nekje ustvarili svobodno, človeka vredno življenje.

Begunci iz Jugoslavije, ki gredo preko meje v Avstrijo, so v nevarnosti, da jih oblasti primejo in vrnejo domov. Avstrijci so beguncev siti, pa naj pridejo ti iz Jugoslavije, Madžarske ali češkoslovaške. Najprej jih razdele v politične in gospodarske. Prvim dajo politično zavetje, druge neumljeno vrnejo v države, od koder so pobegnili.

Taka delitev beguncev izgleda na prvi pogled utemeljena, vendar pa je v bistvu napačna. Tudi oni, ki beže iz Slovenije iz "gospodarskih razlogov," beže dejansko zaradi komunističnega državnega in družbenega reda. Izbrali so svobodni, demokratični svet in komunističnega zavrgli. To je vsekakor politična odločitev, pa naj begunci to sami uvidejo ali ne, pa naj avstrijske oblasti to še tako zanikavajo.

Avstrijske oblasti vračajo begunce, ki so jih označile za "gospodarske", preko Jesenic ali preko št. Ilja. Jugoslovanske oblasti jih v zaprtih avto-

mobilih odpeljejo z Jesenic v ječo v Kranj, iz št. Ilja pa v Brestanico v nekdanji trapistovski samostan (v Rajhenburgu). Tam jih zaslišujejo o načinu bega, o morebitnih zvezah z ljudmi v tujini, o ljudeh, ki so jih spoznali na begu in med bivanjem v tujini, o razmerah v begunskih taboriščih in o vsem drugem, kar je jim zdi važno. Ta zasliševanja seveda niso vedno v obliki prijateljskega razgovora. V kolikor ne morejo iz ubogega vrnjenca spraviti, kar hočejo zvedeti, zlepa, dosežejo to zgrda. Pretepanje in vsakovrstno mučenje v titovskih zasliševalnih zaporih je nekaj vsakdanjega.

Tudi Italijani vračajo jugoslovanske gospodarske begunce. Največ jih izročajo titovcem na meji pri Sezani. Pri tem je prišlo večkrat do pravega upora beguncev, ki so se na vse načine skušali ubraniti izročitve titovskim stražam.

Na razne pritožbe in intervencije proti vračanju je bila ustanovljena posebna komisija pod predsedstvom zastopnika mednarodnega komisarja za begunce pri ZN, da pretrese pritožbe proti zavrnitvi političnega zatočišča od strani italijanskih oblasti.

Življenje beguncev v taboriščih, pa naj bo to v Avstriji ali Italiji, je težko, je ubijajoče in pripravi marsikoga do tega, da se vrne sam domov, pa četudi ve, da ga tam čaka kazen. Taki obupajo nad svobodnim svetom, nad njegovo pripravljenostjo pomagati žrtvam komunističnega nasilja in se končno temu udinjajo, da bi si olajšali težko življenje. Jih imamo zaradi tega pravico obsojati?

Marjan Kavčič.

Tipka ...

(s str. 39)

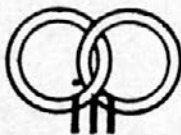
★ St. Albanska župnija priredi od časa do časa kratke misijone za razne narodnosti. Če se sme ta duhovna obnova sploh imenovati misijon, saj smo bili doma vajeni celotedenskih ali celo dvotedenskih ljudskih misijonov. Naj bo kakor hoče, šentlambanski Slovenci bomo misijon kot pripravo na veliko noč začeli na nedeljo 3. marca ob osmih zvečer. Druga pobožnost z govorom bo v ponedeljek ob pol osmih, tretja pa v torek prav tako ob pol osmih. Že zdaj vabim vse tamkajšnje rojake, da izrabijo to priliko za duhovno obnovo. — Kdaj pa bomo organizirali misijon v Melbourne? Želja, ki bi jo rad uresničil, posebno še zdaj, ko imamo tako prijetno domačo cerkvicco na razpolago. Bog daj!



Misli, February, 1963



mož



žena

Dr. A. Trstenjak:

"MED LJUDMI"

Nikar držati mule!

"MUTEC OSOJSKI" je seveda lahko tudi žena. Takšne dneve molččnosti in tihe zamere, ki je prav za prav samo nekako "kujanje", poznamo še vse bolj pri ženskem svetu. Žena se rada skuja in noče govoriti. Mož jo ljubeznivo nagovarja, ona se obrne proč in — molči. Mož ima čast gledati samo njen hrbet. Pravimo, da žena "mulo drži" ali tudi da "rilec kuha".

Dve vrsti žen bi mogli v tem razlikovati. Ene se čutijo dovolj močne nad možem — kar preveč močne — zato mu vse zabrusijo, vse naravnost "izmolijo". V taki hiši se pogosto izlije ploha besed, očitkov in psov, potem se pa na družinskem nebu kmalu spet vse zjasni. In ti "ljubi mož" si lahko znova prijazen, ako te je še volja.

Druge so pa poštene zastopnice "slobotnega spola". Te si ne upajo, ne morejo in se jim "ne da", da bi kaj rekle. Hudo jim je pri sreči. Bolj ko znotraj nekaj "kuhajo", manj jih je volja, da bi spregovorile. Kot okamenele so in v svoji "zamlaklosti" uživajo — prav gotovo po svoje uživajo — v tihem pričakovanju, da se bo mož vendarle zdrznil, se mu bo vest zbudila in si bo začel očitati, kakšen krutež je, in ji bo končno dal besedo. Ona pa že naprej ve, da ena sama beseda ne bo zalegla, da se bo ob njej še bolj vase pogreznila. Mož bo moral stopiti še bliže k njej in ji povedati še bolj ganljive in skesane besede, a tudi to še ne bo zadostovalo.

Takih pa ni veliko, škoda!

Teden za tednom je ogledovala novo obleko v izložbi in jo želela imeti. Končno se je mož naveličal in ji dal denar. Šla je kupovat, pa ni nič kupila. Pojasnila je: Ko sem gledala obleko, sem si mislila: Ne more biti kaj prida, ko je tako dolgo v izložbi in je še nobena ni kupila.

Moral bo biti mehak in ljubezniv, da jo bodo njegov nastop, njegove besede in kretnje spominjale na lepe dneve pred poroko, ko je bil včasih pred njo docela "majhen", ko je izvabljala iz njega zadnje dokaze, da jo ima res rad, da je pripravljen sebe pred njo poniževati. Šele potem se bo milostno obrnila k njemu in uprla vanj svoje trpeče oči. Šele potem torej bo zadrhtela na nje-

nih ustnicah — po daljšem času spet — prva beseda!

Ali se izplača?

Morda se ženi vsa ta "igra" ali teater res posreči, enkrat ali dvakrat. Toda človek bi jo svaril, naj ne poskuša še in še. Utegne se zgoditi, da mož ne bo več stopical za njo iz sobe v sobo, iz hiše na vrt, iz kota v kot. Ne bo ponovno padal na kolena pred nekdanjo izvoljenko. Po prvem neuspešnem poskusu, da bi dobil od nje besedo, se bo zamislil, pogledal malo okoli sebe — kakor pogleda še enkrat okoli sebe umirajoči — potem bo sunkovito pograbil klobuk in odšel — v gostilno. Tam se bo morda napil in vrnil pijan...

Kaj boš pa zdaj? Seveda boš vila roke nad njegovo pijanostjo in surovostjo, češ, kakšnega moža vendar imam! Pritem najbrž ne boš pomislila, da si ga s svojo kujavostjo sama pognala v gostilno. Tako nezrelo vedenje je pogosto vzrok, da začne mož hoditi po svojih potih, ženo pa pusti v njeno mulo vred, naj jo pase, dokler jo hoče.

Dolge noči

Urša: Ali veš, Jera, kaj sem danes brala? Visoko na severu trajajo noči kar po tri mesece!

Jera: Ni mogoče! Uboge tiste žene, ki morajo čakati do polnoči na moža, da se vrne iz gostilne!

Kadar pa običeje družino nesreče in stiske, kadar je zares hudo, takrat se mož in žena vendar drugače vedeta. Ni več v hiši mul, ni več cepetanja in zmerjanja, je le velika bolečina, ki je skupna. Taka bolečina ničesar ne išče zase, moža in ženo druži in ju napravlja zamišljena. Sprušjeta se, če nista morda sama kaj zakrivila. Skupna bolečina druži in nagiblje ljudi, da bi si jo medsebojno olajšali. Skupna bolečina stori, da človek pozabi nase in mu še na misel ne pride, da bi z izpadi in muhavostjo stisko družine še povečal.

Zato naj bi mož in žena dobro premislila, preden se lotita kunanja "mule". Dobro morata poznati sebe in svoje razmerje, da ne bosta povzročala visoko napetost in spravlja v nevarnost skupno zakonsko srečo. (Še!)

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 4-0-0: Ivan Kavčič, Janez Klinar;
£ 2-0-0: Neimen., Zdenka Klepec, Tone Gabr-šek, Lojze Mihič, Stanko Šušteršič, Lojze Košorok, Maks Hartman, Ivan Ploj, Franc Lukan, Justina Glajnarič, Ana Kapaun, Milan Beribak;

£ 1-10-0: Dr. E. Miglič;
£ 1-0-0: Anica Srnec, Stane Gruntar, Josipa Kunek, Anton Konda, R.R., Pavle Kersikla, Janez Primožič, Jože Plut, Peter Bizjan, Feliks Kevac, Gaspar Jug, Ivan Zlatar, Ivan Poropat, John de Majnik, Štefka Premrl, Maks Mali, Jože Milič, Franc Baša, Franc Vrvnik, Vili Mrdjen, Alojz Kmetič, Ivan Stanič, Milan Kavčič, Anton Bavdek, Karl Strancar, Angel Batič, Mat Cimerman, Jožef Kosi, Rafaela Bernes, Jože Marinč, Julija Mrčun, Štefan Toplak, Štefan Kočar, Ivan Mlakar, Stanko Kolar, Anton Logar, Ciril Skala, Slavko Fabian, Rozina Žizek, Marija Kos, Ludvik Martin, Franc Tomažič, Niko Kraje, Jože Kavač, Ivan Jenko, Peter Bižal, Ludvik Budin, Ivanka Bobek, Ana Kuri, Anton Kosi, dr. Zvono Hribar;

£ 0-15-0: Stane Plaznik;
£ 0-10-0: Franc Budja, Jože Katz, Alojz Zadel, Anton Medved, Roman Uršič, Janez Urh, Franc Žabkar, Ivan Maljevac, Herman Lavrenčič, Ivan Golob, Milan Govedič, Ivan Plesničar, Josipa Lelia, Peter Selak, Tončka Tomažin, Tončka Nemeec, Franc Janežič, Jože Janežič, Jože Simon, Milka Krnjak, Fanica Lasič, Slavko Jaklič, Anton Šajn, Ana Pegan, Kontelj družina, Marija Brodnik, Franc Bregantič, Josip Kranjc, Vlado Ferluga, Jože Plesničar, Ignac Ahlin, Jože Zorman, Mara Darmanin, Franc Tomažič, Lojze Korošec, Filipa Hill, Franc Božič, Srečko Košir, Pavel Arhar, Mara Tavčar, Viktor Koblar, Franc Kovač, Jože Skubin, Ivan Klobasa, Marjan Venier, Rozina Tkalčević, Anton Zupančič, Dragica Babič, Emil Kalčič;

Jože Koprivce 8 šil, Matilda Petek 5 šil, Bogo Krševan 4 šil.

Vsi velikodušni darovalci prejmite najlepšo zahvalo: Bog povrni!

Opazil sem, da nekateri novejši naročniki ne razumejo prav, čemu MISLI pobirajo za "sklad". Mislijo namreč, da se tako nabrani denar nalaga na banko za izvedbo nekih izrednih načrtov nekoč v bodočnosti. In sem dobil vprašanje, kakšni naj bi ti načrti bili . . .

Toda nič takega ni v zvezi z našim SKLADOM. Stvar je ta, da od same naročnine pride skupaj na leto — če gre vse po sreči — kakih

1100 funtov. Ves obrat za izdajanje MISLI v današnji obliki pa stane — to sem že lani povedal — najmanj 1800 funtov. Razlika mora priti od oglasov in posebnih darov, ki so dobili ime SKLAD — čeprav jih nič dosti ne "skladamo", kvečjemu nekaj mesecev "prekladamo", pa gredo v stroške. Toliko v pojasnilo nepoučenim.

Bal sem se, da bo letos naročnina (in "SKLAD" z njo) vse bolj počasi prihajala, ko sem prosil, da ne pošiljate gotovine in vam s tem naložil nove sitnosti in pota, pa celo nadaljnje stroške z registriranjem pisem itd. Vendar se je že izkazalo, da imate popolno razumevanje in denar prihaja skoraj prav tako kot lani v tem času. Za to razumevanje sem res hvaležen. Je samo nov dokaz, da vam je list MISLI res ljub in drag. Bog vas živi! — P. Bernard.

OPOZORILO

Ker je letos velika noč sredi meseca, naj bi MISLI za april bile bolj zgodnje.

Da bo to mogoče, morajo tudi za marec biti bolj zgodnje.

Urednik bo sprejemal dopise za MAREC in APRIL samo do 1. dne v mesecu. Prosim, upoštevajte! — Ur.

O J O J ! G. P A R M A !

NAŠ TEDNIK-KRONIKA v Celovcu je 13. dec. 1962 zapisal o Vas naslednje: "Premalo vemo, da imajo avstralski Slovenci v svoji sredini velikega umetnika: čarovnika v osebi g. Angela Parma. Omenjeni je sin Viktorja Parma, ki je napravil prvo slovensko opero . . . Skladateljev sin Angelo, rojen v Ljubljani, se je posvetil umetnosti čarovništva. V Sydneyu je imel že 6354 predstav. Vsak lahko ve, kakšno veliko spretnost si je umetnik pridobil."

Kajne, ko bi vsaj tisočinka gornje številke bila resnična! Nekje so pač morali čitati, da je imela Vaša edina predstava v Sydneyu številko 6354, odkar ste doma in potem po zunanem svetu "čarali". Ne spomnim se, da bi bilo v MISLIH to napisano. Je moralo biti nekje drugje, pa so v Celovcu vse predstave pripisali Sydneyu.

Ampak — privoščil bi Vam jih urednik Misi in brez dvoma še marsikdo. Naj Vam ne bo težko pri sreč!

Z Vseh Vetrov

CELJAN MIRAN PIRIH, nekdanji domobranski častnik in potem begunec, je sedaj narodni poslanec zvezne države Parana v Braziliji. V Brazilijo je prišel med prvimi povojnimi razseljenci in se je med Braziljanci tako dobro uveljavil, da ga je ondotna delavska stranka med 15 kandidati na svoji listi izvolila med prvimi. Pirihi pozna komunizem iz lastne izkušnje, Braziljancem vestno razlaga njegovo zlo, obenem jim pa na vso moč pomaga, da bi s primernimi socialnimi preuredbami pokazali ljudstvu uporabnost krščanskega socialnega nauka.

REV. JOŽE KAPUS, eden dobro znanih begunskih duhovnikov v ZDA, se je smrtno ponesrečil z avtomobilom. Rodil se je v Lescah pri Bledu 1. 1903. Ob navalu Hitlerjevih hord v Slovenijo je župnikoval v Leskovicah nad poljansko dolino. Nemci so ga pregnali, po vojni se ni mogel vrniti v svojo faro, ker je bil odločen bореc proti komunizmu. Pozneje je prišel v Ameriko, kjer je končno dobil župnijo v škofiji Wichita, Kansas. Čeprav je po sili razmer moral delovati med neslovenskimi Amerikanci, je ostal do konca zvest član slovenske skupnosti z vsem srcem in dejansko pomočjo. Blagemu pokojniku večni mir!

ZAPADEL JE SNEG in vse je obstalo". Tak naslov je imel uvodnik v Ameriški domovini malo pred božičem. Ko je uvodničar opisal 99 nerodnosti, ki jih je povzročil v Clevelandu debel sneg, zaključuje svojo razpravo z naslednjimi vrsticami: "Avtomobili, elektrika, plin so pridobitve, ki napravljajo življenje prijetno in udobno, spravljajo nas pa tudi v nepričakovane težave in zagate, kadar odpovedo. Tako nam pretekli petek niso dostavili pošte, ker električni stroji za sortiranje pisem niso tekli brez električnega toka, poštarji so pa menda pozabili, čemu so jim roke!

O NOVEM "SLOVENSKEM PRAVOPISU" je dejal pisatelj Vinko Beličič (Mladika, nov. 62): "Brez potrebe se je zagal v tisti 'l' in ga nadomestil z 'v' (bralec — bravec). V tem popolnoma soglašam z izjavo osmorice kulturnih delavcev v Ljubljani in z odločitvijo predsednika SAZU Josipa Vidmarja, da 'l' ostane, kjer je bil. Nadalje ne sprejemam pisave, kot je v primeru: Svetlo zelen. To je zame ena barva in ena beseda: svetlozelen.

In končno SP. zamerim, da je v besedišče sprejel nekatere izraze, ki jih nihče tistih, katerim je ta knjiga namenjena, ne piše in tudi ne govori — vsaj na dostojnih krajih in v dostojni družbi ne! — (Nad zadnjim dejstvom so se razpisali celo v domačem tisku v Ljubljani! Enako grajajo. — Opur).

V TRSTU JE BIL IZVOLJEN za občinskega svetovalca na listi laških socialistov inženir Pečenko in še en slovenski kandidat. Pečenko je pa hitro po volitvah odstopil in dal prostor Italijanu. Baje je mož že neprej razglasil, da bo odstopil, vendar so mnogi nezavedni Slovenci oddali svoje glasove zanj. Zavedni Slovenci vidijo v tej potezi očitno varanje slovenskim volilcev. Prav tako nezavedni so tisti, ki so glasovali za komuniste, seveda italijanske, ker slovenski niso imeli lastne liste. Komunisti se hvalijo, da so dobili nad 17.000 slovenskih glasov in bi torej morale priti šest Slovencev v občinski svet na podlagi komunistične liste. V resnici so jim Italijani dali le tri. Ali se bodo zaslepljenim titovcem odprle oči, da bodo drugič dali svoje glasove skupni slovenski listi? Bati se je, da se rdečkarji do konca požvižgajo na narodnost.

STANISLAV RAPOTEC, Slovenec, ki živi v Sydneyu, je med tistimi priznanimi slikarji, ki so priredili razstavo avstralske slikarske umetnosti v Londonu v januarju 1963. Beremo, da so Londončani razstavo ugodno sprejeli in ocene v tisku so bile tople. Ocena v velikem dnevniku The Times izrecno navaja imena šestero umetnikov in o njih trdi, da imajo na razstavi "najbolj izrazite slike". Med temi imeni je tudi ime — Stanislav Rapotec!

RAZKOL MED MOSKVO IN PEKINGOM — ali morda samo med Hruščovom in Mao Tse-tungom — navdaja mnoge zapadnjake z upanjem, da bo ta notranji spor prej ali slej močno oslabil svetovalni komunizem. Človek bi mislil, da bodo zlasti svobodni Kitajci na Fromozi gojili enako upanje. Še vedno mislijo na vrnitev v rdečo Kitajsko, češ da bo komunizma tam nekoč konec. Toda prav Formozani svare Zapad, naj se ne vdaja praznim nadam. Sklicujejo se na to, da komunisti na Kitajskem kljub domačemu pomanjkanju živijo in družijo potrebščini v "bratskem zagrljaju" s Sovjetijo

vizažajo ogromne množine teh potrebščin v tuji. Cejlon, v Indonezijo, Egipt, Algerijo, Kubo itd. Ko no — iz zgolj političnih namenov. Izvažajo na gre za podminiranje domačih demokracij v zurnjih deželah, rdeča Kina in Sovjetija složno sodelujeta, kjerkoli se obeta kaj uspeha za komunizem. To skušajo Formožani dopovedati lahkovernemu zahodnemu svetu. Sicer je pa pred vsem svetom razkrit primer razkola med Moskvo in Belogradom — bolje rečeno: med Stalimom in Titom. Koliko upanja je rodil spor pred 15 leti, pa iz vsega ni bilo v resnici nič razen — potegavščine.

SOUPORABA JAVNIH ŠOLSkih POSLOPIJ, nekaterih učil in tudi učiteljev, naj bi bila dovoljena za nekaj učnih predmetov katoliškim šolam — to misel so sprožili v ZDA in ponekod tudi uspeli. O tem je naš list poročal pred nekaj meseci. Zdaj je prišla ta misel na dan že tudi v Avstraliji. Moderna šola zahteva vedno več, posebno glede učil ali "učnih pripomočkov", zlasti za tehnične predmete, pa tudi glede usposobljenja učiteljev je tako, da katoliške šole, same nase navezane, ne zmorejo stroškov. Ker se države tako trdovratno branijo dajati tem šolam podporo iz javnih fondov, naj bi vsaj na drug način pokazale dobro voljo. Če bi za nekaj določenih predmetov mogli učenci katoliških šol iti v bližnje javne šole in se v njih, ki so dobro opremljene z vsem, učiti dotičnih predmetov, bi bilo marsikaj olajšano. Zdi se pa, da v Avstraliji ta zamisel naletava na popolnoma gluha ušesa.

STO IN PETINSEDEMSEST LET je minilo na letošnji Australia Day, odkar se je Avstralija rodila. To je precej okrogla obletnica in ni čudno da jo je uradna Avstralija proslavila bolj slovesno kot druga leta. Veliko lepih in navdušenih besed je bilo v govorih in tisku na račun slavne preteklosti Avstralije, še več pa na račun njene prihodnosti. Zvezni predsednik ji je — po svoji uradni dolžnosti — napovedal rožnata leta že kar v tem desetletju, nato pa še in še. To je vse v redu in pričakovano. Upajmo! Tako upa tudi glasilnica sydneyjske nadškofije, The Catholic Weekly, vendar je v svojem uvodniku pomolil uradni Avstraliji pod nos njeno odklonilno stališče do podpiranja katoliških šol. Izrazil je upanje, da bodo vsaj ob praznovanju 200letnice katoličani v tej deželi nehali veljati za "državljane drugega razreda".

DVAJSET MILIJONOV FUNTOV bo letos izdala Avstralija za iskanje olja v svoji zemlji. Nadsto novih vrtač mislijo napraviti na raznih krajih. Več kot polovica omenjene vsote bo šlo za vrtnanje

Misli, February, 1963

v Queenslandu, ker gori upajo naleteti na nove zaloge olja. Doslej so v poedinih letih izdali za iskanje olja mnogo manjše vsote.

ANGLIJA POSTAJA MAJHNA, da se že sama sebi smili. Še nedavno se je reklo o njej "British Empire" — britanski imperij, v katerem nikoli ne zajde sonce. Potem se je znižala na "Commonwealth", na nekako simbolično "skupnost" pod streho krone. Sonce jo je še obsevalo več ali manj noč in dan. Pa je začutila Britanija, da bi bilo dobro, če bi postala kos Evrope. Blizu dve leti se je pripravljala na ta korak. Ni ji uspelo. Ni ji uspelo, tako je menda zdaj dognano, in naenkrat se je zavedela, da je ostala samo še — "Otok." To boli! Boli zlasti zato, ker jo je na "otok" poglala stara zaveznica — Francija. Francija pod de Gaulleom ne mara Angležev, ne mara niti Amerikancev. Dovolj ji je, da se je pobratila z Nemci. Macmillan je užaljen, očita, zmerja, de Gaulle triumfira. Marsikdo, ki ima Anglijo v želodcu pod titelnom "prevarantnega Albiona", ji privoči ponižanje, kot ga ji privoči de Gaulle. Vendar je tudi v takih rečeh dobro imeti pred očmi znani pregovor: Danes meni, jutri tebi!

De GAULLE si je s svojim nastopom zoper angleško članstvo v skupnem evropskem trgu nakopal sila očitkov. Med drugim mu zamerijo trdovratnost zlasti zato, ker razklanost med svobodnimi državami Zapada igra v roke Vzhodu — komunizmu. Toda de Gaulle baje sodi, da se je komunizem že prilično preživel in Evropi ni več nevaren. Zato se pri svojem snovanju Nove Evrope ne ozira na Sovjetijo ali rdečo Kino, njemu je komunizem že bolj ali manj stvar preteklosti. Do čim svobodni Zapad po večini še vedno misli na skupno obramba v vojaškem smislu, ima de Gaulle pred očmi politično in gospodarsko povezovanje Evrope. Ker prihaja ta pobuda od njega — iz Francije — se mu zdi naravno, da bo Novi Evropi prav njegova domovina stala na čelu, bolje rečeno: De Gaulle sam! Nič se ne meni za to, da si je že pridobil vzdevek Charly Veliki ali celo Napoleon naših dni. V koliko je ta "veličastna" samozavest upravičena, bo mogla povedati samo bodočnost. Razen svojih Francozov, ki jim zamisel seveda imponira, še ni mnogo ljudi prepričal.

Slovenski duhovniki zborujejo v Münchenu — Ne. pozabite na Slomikovo proslavo v soboto 23. faruarja ob 7:30 zvečer! Cerkevna dvorana, Paddington.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

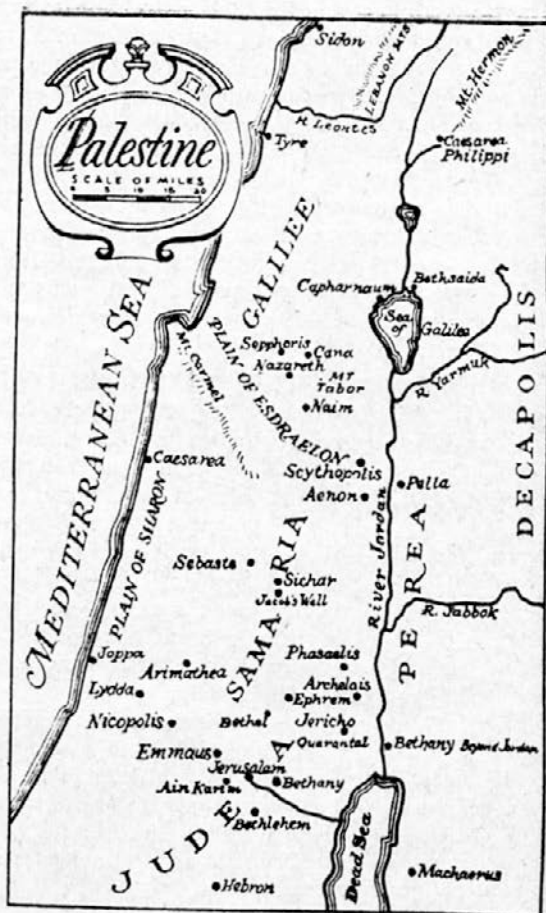
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!



MRTVOUDNI MOŽ OZDRAVLJEN

Ko je čez nekaj dni (Jezus) spet prišel v Kafarnaum, se je razvedelo, da je v hiši. In nabralo se jih je mnogo, tako da tudi pri vratih ni bilo več prostora, in jim je oznanjal nauk. In sedeli so (tam) farizeji in učitelji postave, ki so bili prišli iz vseh galilejskih in judovskih vasi in z Jeruzalema, in bila je moč Gospodova, da je ozdravljaj. In glej, možje so nesli na postelji človeka, ki je bil mrtvouden, in so iskali, da bi ga prinesli noter in postavili predenj.

Ker zaradi množice niso našli, kod bi ga nesli noter, so šli na streho, jo odkrili ter ga med opeko spustili s posteljo vred na sredo pred Jezusa. Ko je Jezus videl njih vero, je rekel mrtvoudnemu: "Zaupaj, sin, odpuščeni so ti tvoje grehi".

In glej, nekateri izmed pismoukov so mislili v srcu: "Kdo je ta, ki govori bogokletno? Kdo more odpuščati grehe, kakor edini Bog?"

Jezus je v duhu takoj spoznal njih misli in jim odvrnil: "Kaj v srcu mislite? Kaj je lažje reči:

V KAFARNAUMU V PETROVI HIŠI

Kadar se je Jezus mudil v Kafarnaumu, je bil navadno v Petrovi hiši. Tedanje judovske hiše si ne smemo predstavljati po današnjih vzorcih. Po večini so bile grajene okoli večjega dvorišča, odkoder so vodili vhodi v poedine stanovanjske kocke, ki so bile kaj preprosto zidane. Opeka iz ilovice ni bila močna, malta se je dala lahko odkrušiti. Jezus je najbrž učil s kake verande, nekoliko vzvišene, da so ga mogli slišati ljudje po dvorišču, skozi vrata in okna pa v hiše naokoli. Možje, ki so nosili bolnika, so se povzpeli po zunanjih stopnicah na ravno streho in brez posebnih težav napravili odprtino na strehi nad verando.

Sovražnost farizejev in pismoukov v Judeji je povzročila, da se je Jezus umaknil v Galilejo. Navdušenje množic ob Jezusu v Galileji je moralo priti na ušesa farizejem po vsej Judeji in v samem Jeruzalemu. Poslali so torej "opazovalce" in si dali poročati o Jezusovem početju. Po svojih mislih so opazovalci našli mnogo takega, kar ni bilo po

Odpuščeni so ti tvoji grehi, ali reči: Vstani in hodi? Da pa boste vedeli, da ima Sin človekov na zemlji oblast odpuščati grehe" — reče tedaj mrtvoudnemu — "ti pravim: Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom!"

In takoj je vpricho njih vstal, vzem svojo posteljo in odšel na svoj dom ter slavil Boga. Vsi so strmeli in Boga slavili govoreč: Videli smo danes čudovite reči. Nikoli nismo kaj takega videli.

JEZUS POKLIČE LEVIJA — MATEJA

Nato je šel spet k morju. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu in jih je učil. Gredeč mimo je zagledal Levija, sina Alfejevega, ko je sedel pri mitnici, in mu je rekel: Hodi za menoj! In pustil je vse, vstal in šel za njim.

Napravil pa mu je Levi v svoji hiši veliko gostijo. In bilo je zelo veliko cestinarjev in drugih grešnikov, ki so bili pri mizi z Jezusom in njegovimi učenci; kajti mnogo jih je bilo, ki so hodili za njim.

Ko so pismouki izmed farizejev videli, da (Jezus je z grešniki in cestinarji, so govorili njegovim učencem: Kako, da vaš učenik je in pije s cestinarji in grešniki?

Jezus je slišal in rekel: Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Pojdite in se poučite, kaj se pravi: Usmiljenja hočem, ne daritve. Nisem namreč prišel klicat k pokori pravične, ampak grešnike.

NOVA DOBA — NOVI LJUDJE

Učenci Janezovi in farizeji so se postili. Pa pridejo k Jezusu in mu reko: Zakaj se učenci Janezovi in učenci farizejev postijo, tvoji pa ne?

Jezus jim reče: Ali se morejo postiti svatje, dokler je ženin pri njih? Dokler imajo ženina med seboj, se ne morejo postiti. Pridejo pa dnevi, ko bo ženin od njih vzet, in takrat, tiste dni, se bodo postili.

Pripovedoval pa jim je tudi priliko: Nihče ne prišije na staro obleko zaplate iz neudelanega blaga; sicer nov našiv še kaj odtrga in nastane še večja luknja. Tudi ne devajo novega vina v stare mehove; sicer mehovi počijo in se vino razlije in mehovi končajo. Novo vino je marveč treba devati v nove mehove, pa še oboje ohrani. In nihče, ki je pil starega, ne mara takoj novega; pravi namreč: Starina je boljša.

nauku judovskih učencikov. Kmalu nastane spor: ljudstvo je za Jezusa, njegovi voditelji zoper njega. Odslej se je sovraštvo farizejev do Jezusa stalno stopnjevalo in naraslo, kot vemo, v tako strastnost, da se niti z Jezusovo nasilno smrtjo ni končalo.

Res je lahko reči: Odpuščeni so ti grehi — če naj ostane pri golih besedah. In pri golih besedah ostane, če navaden človek to izreče. Če pa Bog, je to vse nekaj drugega.

V TABGHI BLIZU KAFARNAUMA

Tam je bil pristan za ribiške in druge ladje, pa tudi mitnica, kjer je bilo treba plačati davek Herodu Antipi — nekako carino. Mitničar Levi je imel tudi ime Matej, kot so mnogi Judje imeli po dvoje imen. Poznali so ga vsi, nihče pa si ni mogel misliti, da bi bil dober za — apostola.

Od veselja, da je postal Jezusov učenec, je napravil gostijo. Mitničarji ali "cestninarji" so bili med narodom na slabem glasu. Veljali so za odiruče in zlasti farizeji so jih šteli kar med pogane, "grešnike", dočim so sami sebe imeli za pravičnike.

Ni torej čudno, da so se nad Jezusom pohujšali, ko so ga gledali pri mizi v taki družbi. Kako si upa biti domač s takimi izvržki judovstva? Toda Jezus je spet porabil priložnost, da je poudaril namen svojega kraljestva: Pridobivanje grešnikov za Boga in to z usmiljenjem, ki je o njem govoril prerok Ozej, ne s farizejskim obsojanjem in hinavskim izogibanjem.

STARA OBLEKA IN NOVO VINO

Jezus primerja svoj prihod na svet prihodu ženina, ki obhaja s svojimi prijatelji veselo svatbo. Prinaša "veselo oznanilo" — evangelij. Na svatovščinah nihče ne pričakuje, da bi se udeleženci postili. Ko bo pa ženin — Jezus — umrl nasilne smrti, se bodo tudi njegovi postili. Cerkev bo uvedla postno postavo in to iz žalosti nad Jezusovo smrtjo in iz spokornosti pred Bogom, ne pred ljudmi.

Jezus je govoril o svatovščini. Svatje pridejo na ženitvino lepo oblečeni in pijejo vino. Na to dvojje je brz navezal nadaljnji pouk o svojih načrtih za zboljšanje človeške družbe. Notranje se mora preroditi, ne pa od zunaj nekaj dodati Mojsesovi postavi, kot so na primer farizeji navrgli pogosten post. To je toliko kot odrezati zaplato novemu plašču in jo našiti na starega. Na ta način se oboje pokvari.

Prav isto hoče povedati primera z vinom.

V mehovih so ljudje in živina prenašali in prevažali razne tekočine, tudi vino. Sčasoma so se mehovi odrgnili in postali manj odporni. Novo kipeče vino jih je kaj lahko razgnalo.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

Izlet v Št. Ilj

O POČITNICAH LETA 1910 je počil glas, da se pripravlja nov izlet v večjem obsegu in sicer v Št. Ilj v Slovenskih goricah. Orli naj bi prvič nastopil na ogorženih obmejnih tleh in se pokazali tam zatiranim Slovencem in sovražnim Nemcem ter nemškutarjem.

O Št. Ilju smo seveda že mnogo slišali. Saj je Slovenski straži, organizaciji za obrambo obmejnih Slovencev, ime ŠT. ILJ pomenilo naravnost geslo. In mi vsi smo bili, kajpada, goreči podpiratelji Slovenske straže.

Med domačimi fanti sem imel s pomočjo majhne agitacije prav kmalu tri Orle za ta daljni izlet. Marko je bil med njimi. Blagajnik nam je po sklepu odborove seje odšel po pet kron društvene podpore. Ta vsota je zadostovala za polovično vožnjo s posebnim vlakom tja in nazaj.

Na Marijin praznik 8. septembra smo se odpeljali iz Ljubljane. Lep dan je bil in vsi smo bili židane volje. Praznično so nam bila srca, saj smo imeli v nekaj urah stopiti na posvečena tla naše častitljive severne trdnjave.

Na vlaku smo se našli Orili z raznih strani in krajev. Na mah nas je združila skupna ideja v odkritosrčno bratstvo. Naši pogovori so bili primerni prazničnemu razpoloženju, vmes so se pa glasile navdušene slovenske popevke. Čim bliže smo prihajali svojemu cilju, bolj so nam žarela lica, bolj je rasla v nas krepka volja: Pokazati grabežljivemu tdjcu, da hoče biti Orel branitelj vseh narodnin svetinj!

Naš vlak je moral tudi na zunaj kazati, kaj vozi s seboj v zeleno deželo Dravskega polja in Slovenskih goric. Bil je ves v zelenju in cvetju, iz vseh oken so se smejale sončne tribarvnice. Ob vsej dolgi progi so postajali deželani in strmeli v vriskajoči vlak, ki je brzel mimo kakor zeleni Jurij na pisanem konju — znaneč rojstvo nove pomladi . . .

Do Zidanega mosta smo bili bolj sami zase. Dežela okoli nas je bila tesno stisnjena in ni imela posebnih mikavnosti. Toliko več smo si vedeli

povedati sami med seboj. Pot ob Savinji navzgor je bila že drugače ustvarjena. Še bolj se je oživljal svet onstran Celja.

Okolica se je širila in nudila mikavnih panoram. Pota na levo in desno so bila zdaj in zdaj polna nedeljskega ljudstva. Prihajali so od zgodnje službe božje, više proti Mariboru so hiteli že k drugemu cerkvenemu opravilu.

Kakor stari zanaci ob zopetnem veselem svidenju smo se pozdravljali. Naši vozovi so kar oživelili. Iz vseh oken je plapolalo in valovilo — stoteri klici "živeli, živeli" so orili iz naših ust v pozdrav bratom in sestram lepega štajerja.

In oni kako iskreno so odzdravljali! Klobuki s ponomnimi peresi in spominskimi šopki so se nam klanjali, beli robci so pluli po zraku in vračali voščila bratskih src. Dokler nas ni razočil brzeči hlapon, smo si nazdravljali in odzdravljali naprej in nazaj, nazaj in naprej . . .

Nemci in nemškutarji

Na kolodvorih samo srečavali obraze s pogledi polnimi gromov in bliskov. Mislim, da smo se zavedeli tega najprej v Celju. Sršeli so v nas kot v pritepenice iz prepovedanih krajev in nam so se zdeli v svoji mrzkosti kot ljudje brez svatovskega oblačila na praznični ženitnini.

Na Pragerskem smo mimogrede izstopili. Temne prikazni s celjskega kolodvora so nas sprejele še bolj neprijazno. Kakor težki električni oblaki so se valile proti nam in ko so bile dosti blizu nas, je začelo grmeti in treskati.

"Heil — heil — heil!"

Mi pa v odgovor:

"Živio — živio — živio!"

Švigalo je sem in tja, tja in sem. Grozila je toča . . . Mislim, da so jo preprečili svetli stražniki, ki so bistro opazovali na levo in desno ter lovili v svoje škite heil in živio, živio in heil.

Na vogalu perona je stal nizek, čokat, nad srednjo mero rejen možicelj, do zvrhanosti poln svetega germanskega srda. V levici je držal dišečo jutranjo smotko, z desnico si je brisal žgoči maščobni pot raz mahadravo obličje. Trepetal je v neizraznem gnevu, ki ga je trpinčil in mesaril v dno duše ob pogledu na naše kričeče orlovske srajce. Tako strastno je vleknel svojo cigaro in bruhal ogromne oblake v nedolžni zrak, da je predstavljal lepi tobačni svitek v njegovi levici pomilovanja vredno razdejanje in podrtijo. Za vsakim oblačnim izbruhom je prilomastil na beli dan iz globočine bolečega srca pristen švabski "heil", ki se je zdel v danih razmerah edini zanesljiv rešenik in branitelj.

Mignil sem štirim fantom in brž smo v polkrogu obstopili sina germanske matere. Roke smo si uprli v boke in se toplo smejali v njegov zaradi onemogle jeze spačeni obraz. Vsak njegov heil, ki je postajal bolj in bolj hripav, smo zavrnilo s petkratnim nagajivim živio. To je hudega možičlja togotilo do omedlevice.

Nezirečeno smešen je bil pogled na ta zaripljeni, od srda čisto spremenjeni obraz, in na vso postavo, ki je bila bolj sodu kot človeku podobna. Tresla se je in vila kakor v strašnih krčih.

Sprevidel je, da nas sam ne more ugnati. Ozrl se je na levo in zapazil pomočnika — stražnika v svetli uniformi. Dvignil je roko in jo zavihtel proti njemu. Odprl je usta, da bi kriknil na pomoč. Toda le neko neizrazno grgrajoče hropenje se je dalo razločiti.

Dobri stražnik je imel naš nekulturni prizor že sam od sebe na piki. Brž je planil v boj zoper grde napadalec poštenih državljanov — obenem je zažvižgal sprevednik. Zasukali smo se in se pomeshali med gomazečo množico. Ozrl sem se in videl, kako je naš germanski prijatelj stegnil obe roki za nami, napravil z največjim naporom korak, dva . . . potem se je opotekel in se vjel z obema rokama ob železno peronsko ograjo . . .

Maribor. — Drava.

Prvič vaju vidim — Maribor, Drava! Toliko ljubljena, toliko branjena — toliko preizkušana, toliko napadana! Srce vama bije naproti kakor znancema iz srečnih dni in vama kliče: Naša sta, naša morata ostati in bosta ostala . . .

Znad Drave se vidi lep kos Maribora in takoj lahko razvidiš njegovo pripravno lego sredi krasne okolice. Le za hip. Skoraj zavozimo med zidovje in razgled na Maribor je splaval po Dravi —

Komaj sem ujel z očesom oba vitka stolpa Mariborske bazilike visoko nad mestnimi strehami. Poznalski sem to cerkev po sliki. Saj so njene spominjske podobice prosile milih darov za dostojen dom Matere Milosti po vsej Sloveniji in preko nje. Gagnile so mnoga bogoljubna srca, da so se odprla na stezaj.

Z bližnjih oken ob Dravi so nas pozdravljali. Ne morem reči, koliko oken na obdravskih hišah je oživelo nam v pozdrav — prehitro je šlo vse mimo — toda dobil sem vtis, ki me spremlja še danes, da jih je bilo mnogo. S tovariši smo se čudili.

"Glejte, glejte, saj Maribor le ni tako strašno nemški!"

Za nas, ki smo bili popolni tuji v teh krajih, je bilo to v letu 1910 že kar — veliko odkritje!

Misli, February, 1963

Vlak je obstal in vsuli smo se na prosto. Vsa okolica je oživela.

Prvo, kar smo videli, je bila gruča žandarjev, velika gruča. Pogrelo nas je pri srcu in nas hotelo pograbit, toda tiho smo pogoltnili ta preskrbni avstrijski pozdrav ter si mislili: Kaj nas brigajo!

Blizu tam je stala druga gruča — šentiljska čekleta v zelenih narodnih nošah s cveticami za nas! S svežimi pozdravnimi šopki na prsih smo se uvrstili v četo in odkorakali na cilj. Došlo ljudstvo nas je spremljalo od vseh strani. Mislim, da je bilo urejene orlovske čete ravno sto mož.

Pot nas je vodila mimo mrko molčečega Südmarkhofa. Tukaj torej je gnezdo zarotnikov, ki hočejo na vsak način doseči, da naš Št. IIj — pade! Tukaj so ona za nas sveta tla, kjer se bijejo tako vroči narodnostni boji!

Le iz knjig in člankov sem poznal strahote takih bojev, a občutil sem jih živo. S spoštovanjem in ginjenostjo sem stopal po tej zemlji in ji voščil, da bi ji vsak nov poraz rodil novih borcev in novih zmagovalcev.

Z griča dol nam je zapel pozdravni pesem Slovenski dom. Popolnoma nov, ves svetel in prazničen. Njegova vzvišena lega nad Südmarkhofom se nam je zdela kakor preroški simbol, da ima poldleči nemški Hof in ostati zmagovalec slovenski Dom — — —

(Še.)

Z B O R N I K iz Argentine

Dospel je prepozno za objavo v prejšnji številki. Stalni odjemalci so ga takoj prejeli.

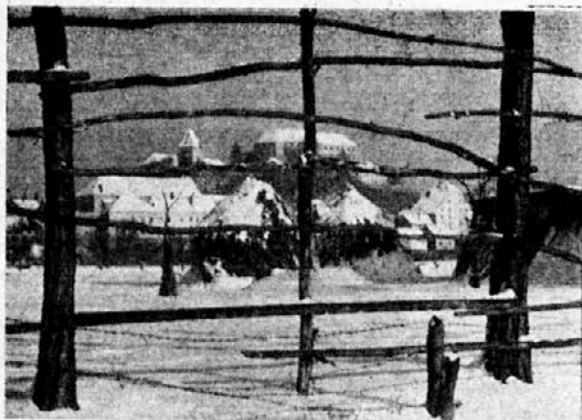
Nekateri niso zadovoljni s tem, kar poroča o Slovincih v Avstraliji. Hočejo, da bi MISLI prinesle popravek.

Toda urednik sodi, da morebitni "popravek" spada tja, kjer je izšlo poročilo, pa naj bo posrečeno ali ne.

Urednik MISLI bo rad zbral "popravke" in dostavke od vseh, ki hočete kaj napisati, in ZBORNIK ob brez dvoma prihodnje leto natisnil vse, tudi imena dopisnikov. Kar pošljite!

ZBORNIK je še dobiti pri MISLIH in pri p. Baziliju v Melbourneu. Ima silno bogato vsebino in je prav zajetna knjiga. Branja za cele tedne!

Cena EN FUNT in za poštnino 2 šilinga.



PRAZNOVALA SVA

“FAŠENK”

v Lükariji

I. Burnik

Bila je zopet doma

Pohiti, podvizaj,
prav dolgo ni čas,
že Kurent pošasten
.....lomasti skoz vas!

MOJA BOLJŠA POLOVICA JE DOMA s Ptuj-skega polja, iz onega kota slovenske zemlje, ki slovi po svoji lepoti. S prijazne gore sredi polja deli milosti in blagoslov Marija vsem onim, ki se zaupajo varstvu njenega materinskega plašča.

Kajpak, ko sem pripeljal ženko od tam v brezi-zrazne sivo otožne kraške ograde, jo je pričelo mučiti domotožje. Prosila me je, da smela bi vsaj še enkrat nasititi oči z milino domačega kraja. Želela je, da bi ji še enkrat brezskrbno zaigralo srce, preden odrineva na pot proti daljni avstralski deželi. Nisem si upal odreči, le odlašal sem z oblju-bo. Bal sem se, da ji bo potem še vse huje.

Zgodilo se je. Teta iz Ptuja naju je povabila na praznovanje “fašenka”. Naravnost zahtevala je, da prideva na ta ljudski praznik, ki je tako zanimiva in starodavna posebnost Markovčanov Pestre pustne in druge navade gredo že stoletja iz roda v rod. Taki in podobni običaji so tam še močno ohranjeni drugod po Slovenskem jih skoro ni več.

Ni kazalo več odlašati ali se celó upirati. Dne 5. marca lani, nekaj minut pred dvanajsto, sva bila že v beli Ljubljani. Pri šestici sem naročil za oba kranjskih klobas in kislega zelja. Zase sem zahteval četrt haložana, ženi je pa okrogla natak-rica prinesla čaj z limono.

Brnjavi konjiček je pridno hitel dalje. Moralo ga je pa že pošteno zebsti in menda se je bal, da utegne sneg na novo zamesti cesto in jo pokriti z belo prevleko.

Na zadnjem velikem ovinku so kolesa močno zacvilila. Krčevito sem stisnil vodilnik, saj mi je njo skoraj vrglo v naročje.

“No, no, lahko bi bolj pametno vozil.”

Naredila je šobo, da bi opomin bolj zalegal.

Na mojo srečo sva trenutek nato že zagleda-la ptujski grad, ki ji je zjasmil obraz.

Legel je mrak. Do Sv. Marka niže Ptuja sva imela še borih šest kilometrov. Toda čemu hiteti, čemu sploh iti tja, ko bi se v mestu lahko bolj imela? Vso pot preko dravskega mosta sva se z ženo takorekoč kregala in vlekla pravdo vsak na svojo stran. Meni je bilo lažje — bil sem šofer. Pred bencinsko črpalko sem zavil na levo, proti centru. “Limuzina” je veselo skakljala preko gra-nitnih ploščic, vse do Trga svobode. Vdihnil sem polna pljuča svežega zraka in se pošteno pretegnil. Ah, kako mi je odleglo po tako dolgi vožnji! V olesenele noge je spet planila kri.

“Naj vzamem plašč?” me je vprašala in si hi-tela popravljati frizuro.

“Ne bo odveč”, sem dejal in si zapenjal suk-njo. V notranjem žepu telovnika sem staknil ci-garete in že sem vlekkel “Bled” ter imenitno pihal sivkasti dim.

V restavraciji Pri belem križu sva se stisnila čisto v kot, da sva bila primorana gledati v steno. Ljudje so bili razposajeno veseli. Krohot in vpitje za mojimi hrptom se mi je zdelo, da je namenjeno nama. Postal sem nejevoljen, skoro živčen. Žena me je začela pikati in priganjati, naj greva domov.

Najrajši bi vztrajal in presedel za mizo vse do jutra. Ni mi bilo do obiskov. Čemu nadlegovati so-rodnike in jim nalagati skrbi? Morda so že legli, čemu jim trkati na vrata? Ne, ne! Zelo nerad sem popuščal ženi, ki si je grizla nohte in vztrajala pri svojem.

Vtretjič sem si naročil deci “peklinovca”. Ona je seveda pasla mulo. Pri sosednji mizi je žvenke-talo Fantje so pijano nategovali pesem:

"Živio, živio, vün ga spij,
pa drugega nalij . . ."

Potem drugo:

"Hanza stara kljüka,
piti si ne vüpa,
mi pa smo še mladi,
pijemo ga radi . . ."

Res je bilo zanimivo poslušati. Ne vem, koliko decijev sem še izpraznil. Vsekako me je "peklincev" žgal po grlu. Postalo mi je vroče in še potem zunaj se nisem kmalu ohladil.

Po zagrebški cesti — pravijo ji Velika cesta — je konjiček komaj lezel. Gosta megla nas je stiskala od vseh štirih strani. Dohitel sem le pešca, ki je bogve kaj stikal po čarobni temi. Ko smo vozili skozi vas Spuhlje, (ki je omenjena pod Križem avstralske Slovenije v januarski številki), sem vedno znova in vedno jače ugotavljal rezke puke, ki so se ponavljali blizu in daleč. Žena je gotovo vedela, kaj to pomeni, pa iz galantnosti je nisem hotel vprašati.

"Fašenk" med Markovčani

Prebudi nas pustni torek. Sicer ne prav zgođaj, a ravno prav. Topli zajtrk je že čakal na mizi. Še nismo prav prijeli za žlico, pa zaslišimo po vasi čudno rožljanje, kakor bi peli kravji zvonci. Vmes je pokalo kot sama gromska strela. Stopimo na prag, da pogledamo.

Mlad fant v posebni pustni noši se je ustavil sredi ceste in mahal z več metrov dolgim bičem. Pok — pok — pok! Zdaj sem vedel, da me je to "pokanje fašenka" že prejšnji večer vznemirjalo. Mesece dni in več pred pustom si fantje privežejo na palico kos vrvi in nanjo spletejo nekaj svile. S tem bičem silno pokajo v večer, da odmeva daleč naokrog.

"Kaj pa je to, ki prihaja? Pošast, prava pošast!"

"Ni pošast, Kurent je, Kurent", hitijo otroci. Zdel se mi je prava spaka. Oblečen v ovčje kože z volno obrnjeno navzven. Okrog pasu mu je na verigi viselo vsaj deset kravjih zvoncev, ki so pri nenehnem skakanju in tekanju močno zvonili. (Povedali so mi, da se je Kurent pred leti pri takem norenju uspil do smrti.) Na glavi je imel prav tako kapo iz kože, zadaj kosmato, spredaj iz pobarvanega usnja — za oči in usta je bila izrezana, nos pa prišit nanjo. Iz ust mu je visel skoraj pol metra dolg rdeč jezik. Iz glave so mu štrleli rogovi, okrašeni z gosjim perjem in trakovi. Pravi peklenšček z "ježovko" v roki. Ježevka je na kol pribita ježeva koža z bodicami. Z njo je pikal radovedna mlada dekleta in zahteval robce, da jih je privezoval na zvonce. Več robcev je imel, bolj

se je bahal, da ga imajo punčke rade. Če mu je prišel otrok preblizu, je brž dobil z ježevko po tikvi. Še veliko rajši se je Kurent zakadil v gručo paglavcev. Bilo je vika in krika v razposajenem diru.

"Orači"

Kmalu po tem prizoru so iz drugega konca vasi pribežali "orači". In spet: pok — pok — pok! Štirje fantiči so vlekli plug, ki je bil nalašč za to priliko iztesan iz lesa in praznično okrašen.

Pojoč je vsa četa zavila na dvorišče in pričela pridno "orati" naokoli. Plužil je seveda Kurent in zraven zvonil, da je bilo kaj. Za njim je hodil maskiran klovn — "pobirač" — s košem in grabljami. Njegova vloga je med najvažnejšimi. V brazde seje pleve, pograblja in debelo laže ter se sladka gospodinji, da ji bo gotovo zrasla debela repa. Kaže na svoj koš in žuga: "Debela repa, he, hehe!" Gospodinja mu da, kar pač premore, največkrat jajca, klobase, ali primerno vsoto denarja.



"Orači" s Kurentom

V smehu, norčavosti in veselju je hitro potekal dan. Med drugimi so maskirane deklice predstavljale vile. Neki moški je gonil medveda — "pleši Marko" — ter se ponašal z njim. Celo velika kura je prišla in dobila jajca v zahvalo za vse dolgo leto, ko jih je morala nesti. In petelin — "picek" — da bi ga videli! Iz sosednje vasi so prihajali "maškari." Bili so v ženska krila oblečeni fantje, vsriskanja in petja je bilo na pretek. Oponašali so ženske s kretanjem in jezljanjem. Moram reči, da je tu šlo včasih preko meje — nekaterim se je poznala vinjenost.

Omeniti moram še svojevrstnega ptiča ponešnih Markovčanov.

Žival spremljata po dva gonjača. Eden ima bič in košaro s plevami in jajci, drugi samo bič, s katerim neusmiljeno udarja po pošasti. "Ruso" sestavlja dva človeka. Na ramenih nosita lahko ogrodje iz lesa, ki je pokrito s platnom in prikrojeno tako, da predstavlja pravo kamelo. Gobec odpira in zapira. To dela prvi mož, ki je v kameli. Ko sta gonjača s težavo spravila mrcino na sosedovo dvorišče, je naravnost ponorela. Skakala je in brcala do onemoglosti, nato se je vlegla na kup gnoja. Tudi gonjača sta se umirila. Začela sta kamelo božati in gladiti, dokler ni spet oživila. Toda to šele, ko sta ji skozi gobec nalila vina. Zdaj je bila spet v njuni oblasti. Priganjač je udaril: Pok — pok — pok! Ponavljal se je isti prizor skozi razburkano vas.

Tako Markovčani praznujejo pust. In to dva dni, v ponedeljek in torek. Priprave nanj pa trajajo vse od novega leta, ko si na toplem zapečku preganjajo dolgčas in mraz.

BOSI NA LUNO

ZAHODNI ČASOPISI POGOSTO NAVAJAJO, da jugoslovanski komunisti na tihem groze, da se bodo morali priključiti Komekonu (z drugo besedo: Moskvi), če jim bo dostop na evropska tržišča postal pretežak. Če bi ne šlo za naše ljudi doma, bi jim človek dejal: "Naj vas vrag odnese tja! Kaj pa mislite, da boste dobili?"

Če kdo, morajo jugoslovanski komunisti vedeti, kako zmešano je sovjetsko gospodarstvo. Saj so sami dolga leta prakticirali isti sistem. Verjetno se je pod Hruščovim stanje nekoliko izboljšalo, toda tudi če je precej boljše kot pod Stalinom, mora biti še zmerom precej slabo. Predvsem pa brez vsake perspektive, vsaj kar zadeva večje izboljšanje življenjskih pogojev. Zakaj tudi sovjedom ne bodo začele rožice cveteti, dokler ne bodo svojega gospodarstva racionalizirali po gospodarskem računu.

Danes sploh ne vedo, kako kak ukrep vpliva na povečanje narodnega dohodka in še manj na izboljšanje standarda. Iz tega razloga je tudi vse govorjenje o "socialistični delitvi dela" v okviru Komekona v veliki meri mlatenje prazne slame. Po kakšnem načelu bodo pa delili produkcijo? Verjetno kar "na oko", kot to delajo v posameznih državah. Na ta način nas bodo vse skupaj mo-

Točno opolnoči je pa vseh norčavosti konec kot bi odrezal. Pričel se je resen postni čas. Tudi o tem lahko pričam.

Na pepelnično sredo je bilo tudi nama z ženo treba zarana vstati. Zaspalo sem zlezal izpod tople odeje in pogledal v sveže jutro. Komaj sem si z mrzlo vodo umil oči, me je že žena vlekla proti cerkvi. Po vasi sva srečavala le nekaj novinarjev, ki so še slepomišili okoli, če bi se morda le našla še kakšna novica za njihove nenasitne malhe. Televizijskih operaterjev in drugih s kamerami oboroženih poročevalcev ni bilo več — vzela jih je bila noč s pustom vred.

Cerkev je bila nabitno polna. Prostora ni bilo ne pod korom ne v stranskih ladjah. Le s težavo sem se preril skozi vrata. Še zdaj mi dviga dušo, ko se spomnim na mogočno pesem, ki je slovesno donela s kora.

Po maši smo v trumah rinili k obhajilni mizi. Duhovnik je z mirno roko zaznamoval vsakega posebej s pepelom in ga opomnil: "Spominjaj se, človek, da si prah in da se v prah povrneš . . ."

Kako živo nasprotje včerajšnjemu dnevu, ko smo v smehu in vrisku pozabljali na večnost!

goče nekega dne poslali na luno, primernih čevljev pa ljudje še vedno ne bodo imeli, niti ne bodo delitev dela komu koristila.

Seveda Evropska gospodarska skupnost ne gre jugoslovanskim komunistom na živce samo zaradi gospodarske diskriminacije. Podpredsednik Kardelj sam je povedal, da tudi zato, ker ta skupnost "raste na tleh določenega družbenega sistema."

V tem grmu torej tiči zajec! Tega grma si jugoslovanski komunisti res niso zasadili sami — zasadil ga jim je Karl Marx. Toda kdo jih je silil, naj verjamejo, da se bodo vse države razvile najprej v "ljudske demokracije" in potem v "socialistične republike" kakor si domišljajo, da so se razvili oni sami?

Smola je — za jugosl. komuniste — da je socializacija v gospodarskem razvoju docela postransko vprašanje. Ne vrti se okoli njega ves svet. Ker je tako, bodo tudi "posebna jugoslovanska pot v socializem" in ostale specialitete, ki so si jih izmislili, kmalu postale neinteresantne, ko bo Zahodna Evropa šla naprej k vedno večji blaginji, "jugoslovanski teoretiki" se bodo pa še nadalje borili z mlino na veter in doživljali gospodarske neuspehe.

Upati je le, da ne bodo, preden se osvestijo, napravili Jugoslovanom še več škode, kot so jo že. — KLIC TRIGLAVA.



DRUŠTVENE VESTI

V SOBOTO 12. JANUARJA je imelo naše društvo svoj letni občni zbor. Pregledali smo delo preteklega leta. Navzoči člani so bili nadvse veseli, da se je po več letih posrečilo oživiti v našem skromnem društvu ne le slovensko ime, temveč tudi slovenskega duha.

Z jasnim ciljem in toplo ljubeznjo do domovine in materinske besede stopamo v novo poslovno leto. Otroci in družine so naš prvi cilj. Slomškovo leto nas je prebudilo, Slomškov nauk nam bo vodilo pri bodočem delu.

Ne iščemo sebe, ker vemo, da bo naše delo mnogim v spotiko. Tudi dela ne iščemo, ker ga ima vsak izmed nas dovolj — iščemo in zbiramo vse one, ki se še zavedajo dolžnosti do slovenskega naroda, one, ki še ljubijo domačo besedo in navade; iščemo sodelovanja z vsemi, ki so pripravljeni svoje govorjenje o slovenstvu podpreti z resnim delom in žrtvami. Naš cilj je: delati tako, da nas bodo tudi tisti spoštovali, ki nas ne ljubijo.

Priveditve

V letošnjem letu imamo v načrtu le malo javnih priveditev, ker želimo imeti čim več prostega časa za šolsko mladino. Priveditve, če bo pač vse po sreči, bodo naslednje:

- 16. febr. — — — pustni ples;
- 4. maja — — — materinski dan;
- 29. junija — — — kresovanje.
- 24. avgusta — — — kulturno-družabni večer;
- 19. oktobra — — — kulturno-družabni večer;
- 7. decembra — — — miklavževanje;
- 31. decembra — — — članski večer, silvestrovanje.

Prosimo vse organizatorje slovenskih priveditev, da upoštevajo navedene dneve pri načrtih za svoje priveditve.

Misli, February, 1963

Želja letošnjega odbora je, da bi našel med rojaki čimveč razumevanja in podpore. Bodimo Slovenci v delu, ne le v besedi!

Namen našega društva je:

“Kulturno-družabna povezava rojakov in njihovih prijateljev ter ohranjanje slovenščine in slovenskih običajev med rojaki — predvsem med slovensko mladino”.

Program je jasen, treba je le delavcev. Ne smelo bi jih manjkati med nami.

Odbor in novi naslov

Odbor društva za leto 1963 je naslednji:

Predsednik J. Čuješ;
podpredsednika V. Kobal in L. Mozetič;
tajnica in blagajnica gđc. A. Vodopivec;
pomočnica ga. M. Prelec;
kulturni referent L. Košorok;
pomočnica gđc. M. Rožman;
vodja zabav J. Marinč;
pomočnik E. Prelec.

Nadzorni odbor: J. Košorok, M. Klemenčič, L. Kmetič.

Društvo vam bo tudi v bodoče pomagalo z navsveti, iskanjem zaposlitve in podobnim.

Naš novi naslov je: 17 Louise St., Telephone:
Summerhill, NSW 71-90-54
Odbor

ZAHVALA

Zadela me je bridka nesreča: Izgubil sem ljubljeno ženo **Zvonko**. V ponedeljek 3. decembra sem šel ponjo, da jo pripeljem z dela. Pa je bila to moja zadnja vožnja z njo. Tudi jaz sem bil zelo poškodovan, moja Zvonka je pa po nekaj urah v bolnišnici izdihnila, ko je poprej prejela zakramente za umirajoče.

Kako kruta tatica je smrt! Veliko zahvalo dolgujem p. Odilu, ki me je tolažil z versko tolažbo, ki ob takih prilikah edina zaleže. V pogrebni pridigi je poudaril, da je smrt res tatica, pa je tudi učiteljica, vodnica in končna zmogovalka.

Prisrčno se zahvaljujem tudi vsem drugim, ki ste mi v težkih urah stali ob strani, molili za mojo rajno in jo spremili na zadnji poti. Najlepša hvala in Bog povrni!

Zalujoči mož: **Ciril Kocbek**

(Aleksander Drezga pripoveduje dalje)



KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi naš Kotiček: —

Naj se tudi jaz oglasim pri tebi. Tu na deželi ni toliko slovenskih otrok, da bi mogli imeti slovensko šolo. Pa nas mora naša mamica učiti pisati in čitati. Včasih se nam jezik zaplete, če je beseda predolga. Zelo vesele pa smo, kadar mamica pripoveduje pravljice ali nas uči slovenske pesmi. Rade imamo tudi uganke in očka nas ob njih opozarja na lepoto slovenskega jezika. Prilagam tri uganke slovenskih pesnikov s prošnjo, da pridejo v Kotičku. Za nagrado srečnemu izžrebancu pa pošiljam Finžgarjevo knjigo Triglav.

Iskrene pozdrave Kotičku in vsem slovenskim otrokom po širni Avstraliji.

Astrid Hribar in sestrice
Miriam in Magda, Albury, NWS

Uganke

Brez ključka je zaklenjeno,
čez goro je namenjeno;
vsak lahko ve, komu in kam,
kako in kaj, pa eden sam. — O. Župančič

Zvrhan vrč ognjenih rož,
v rokah zlat drži ga mož,
sem ter tja ga maje,
Bogu slavo daje. — O. Župančič

Kakor sneg najprej sem bela,
in nato ozelenela,
slednjič kakor kri žarim,
tudi tebi prav dišim. — Josip Stritar

Pri teti smo imeli tudi krst malega Božidarja. Moj ata je bil boter. Ker je cerkev precej daleč, smo se vozili s konji. Imeli smo dva voznika. Cerkev se mi je zelo dopadla. Ko smo prišli domov, so se zbrali vsi sorodniki. Jaz sem jih prvič videl. Moji bratranci in sestrične so me pa najbolj razveselili, ker so mi znali toliko vsega pokazati. Šli smo na mlako lovit ribe, pa smo ujeli žabo. Imel sem še drugo smolo. Ko smo se oblekli, da gremo čakati naše goste, sem bežal čez gnoj hitro pogledat krave, pa sem padel do kolen v gnojnico. Uboga mama mi je morala prati dokolenke.

Nekega dne sem pa videl, kako je teta molzla kravo. Meni takoj pade v glavo, da bi tudi lahko poskusil. Ko je mama odšla, vzamem mali stolček in lonec, pa hitro pod kravo. Na žalost mleka ni bilo nič, ker je teta vsega odnesla.

Eno popoldne se pa hočem tudi jaz pokazati, kaj vem. Spomnil sem se enega hribčka pod vinogradom, ki se mi je zdel kakor zlato. Pa sem rekel Milici: Pojdi z mano, gremo kopat zlato! Ona mi reče: Kje boš tukaj zlato našel? Jaz vem, sem rekel, le z mano. Tako smo se odpravili. Delali smo težko in kopali, pa zastonj. Samo mama je potem dobila eno košaro umazanih cunj za pranje. Ata je pa rekel, da je tisto navaden pesek, ki se tako sveti.

Napisati vam moram tudi, da smo bili na domu naše učiteljice gospodične Anice. Lepo veliko hišo smo lahko našli. Starši gospodične Anice so nas lepo sprejeli in pogostili. Jaz sem se spet napravil domač ter sem ga kar popihal ven. Na dvorišču je en velik oreh. Bil je poln orehov. Andrej in jaz smo hitro napolnili žepe. Takoj me je tudi zanimalo, če imajo konje. Seveda, hlevi so polni živine. Nekje se je oglasila kokoš. Gotovo so tudi jajca, kot sem bil navajen že pri stari mami. Našel sem jih pet. Poberem jih in odnesem v hišo. Oni so me gledali in se smejali. Ata od gospodične Anice mi reče, naj jih grem še več iskat. Pa sem našel samo neki stroj. Mama pravi, da je za rezati slamo. Zdel se mi je nevaren, pa sem ga rajši pustil.

Zdaj je prišel čas, da gremo naprej. Hoteli so nas še zadržati. Vse jih je zanimalo iz Avstralije. Gotovo so mislili, kdaj bodo njihovi prišli domov. Saj imajo tri v Avstraliji in mnogo mislijo nanje.

(Drugič še kaj)

Mislj, February, 1963

Dragi Kotiček:—

Jaz sem 16 letna Slovenka. Živim pri starših v Newtownu, Sydney. Pošiljam Kotičku kitico, ki sem jo sama sestavila, in eno uganko.

Zapustili smo domovino, odšli smo v tujino.

V tujini smo na novo začeli, krvave žulje smo imeli.

Jezika svojega ne prodamo, še vedno ga radi imamo.

Čeprav nam je dobra tujina, prava mati je domovina.

Uganka: Kaj gre gor in nikdar ne pride dol?
Odgovor je: Letnica. Človek se stara in ni nikoli mlajši.

Marija Kotnik.

Moje počitnice

Moje počitnice so se začele 14. decembra. Za en teden smo šli v Brisbane. Neko nedeljo zjutraj smo se odpeljali na pot in v sredo zjutraj smo dospeli tja.

Novo leto smo obhajali v kraju Tamsworth. Tam smo se namreč ustavili in se najedli. Potem smo šli v Town Hall. Jaz sem z balkona gledala, kako so v dvorani plesali. Ko je ura bila dvanajst, je naenkrat nastala tema. In ko so zopet prižgali luči, je v zraku plavalo polno balonov. V enem je bilo denarja za pet funtov. Ko smo to videli, smo šli spat.

Dolga je pot do Brisbane. Ni je konca ne kraja. Ko smo končno prispeli tja, smo bili zelo veseli in kar kmalu pozabili na dolgo pot. Potem smo šli en dan na Surfers Paradise. Tam smo se najprej

slikali, nato smo se šli kopat. Potem sem s Tončkom in atekom šla nekaj kupit za mamo. Kupili smo ji ladjo iz koral. Okrog so bile same školjke. Ko sva jo z bratcem dala mami, se je ona zelo začudila in vprašala, kje sem dobila toliko denarja. Jaz sem se nasmejala in rekla, da mi je g. Tood dal eno funto, ker sem razred dobro izdelala.

Ker je Surfers Paradise 80 milj od Brisbane, smo se še isti dan vrnili in tam prespali. Drugi dan smo se odpravili in pot proti domu. Pot je zopet bila dolga in pusta. Ko smo prispeli domov, sem si mislila, da je doma najbolj "lušno."

Majda Pleško, Melbourne.

Dva brata

V neki vasi sta živelata dva brata. Orala sta zemljo in sejala žito. Starejši brat ni imel otrok, mlajši pa je imel štiri otroke. Jesen je prišla in žito je bilo zrelo. Potem sta žito pokosila in ga razdelila na pol, vsakemu enako.

Zvečer je starejši brat legel, a ni mogel zaspati. Misli je: Moj brat ima štiri otroke in njemu je trea več žita kot meni. Vstal je in bratu pritaknil od svojega žita.

Tudi mlajši brat je legel in ni mogel zaspati. Misli je: Ali sva žito prav razdelila? Jaz in moja žena sva še mlada in otroci bodo zrastle za pomoč. Vstal je in vzel od svojega žita ter ga nesel skri-vaj k bratovemu.

Zjutraj sta oba brata videla, da žita ni bilo nič manj, in sta se čudila. Tako sta vsak večer drug drugemu žito prenašala, dokler se v neki noči ni sta srečala. To je bilo veselo srečanje! Od takrat se je ljubezen med njima še povečala in sta dolgo živela srečna in vesela.

Štefka Sušec, St. Albans.

MATI PIŠE

TE DNI SE BO SPET ZAČEL POUK na slovenski Slomškovi šoli v Cabramatti. Mnogo bi pač lahko napisali o delu šole v preteklem letu. O uspehih, ki so jih dosegli šolarji, in o učiteljih, ki so iz ljubezni do otrok in slovenskega naroda v izseljenstvu žrtvovali mnogo truda, prostega časa, pa tudi denarja. Me matere smo dolžne našim učiteljem mnogo, posebno gospodoma Čuješu in Klakočerju, ki sta dva od najbolj požrtvovalnih. Njima gre vsa zahvala za gojitev slovenske bese-de med našimi otroki. Hvala pa tudi vsem ostalim, ki so pomagali, gospodoma Košoroku in Kobalu, prav tako p. Bernardu.

Uspehi tega truda so zelo zadovoljivi. Otroci, ki so redno obiskovali Slomškovo šolo, znajo že lepo slovensko govoriti, čitati in tudi pisati. Nau-

čili so se deklamirati slovenske pesmi in jih tudi zapeti. To so dobre strani Slomškove šole.

Zdaj bi pa bilo dobro pogledati tudi za slabimi stranmi. V začetku je bilo število otrok zelo razveseljivo, pa je začelo padati in je menda ob koncu ostala le polovica. Tega niso krivi otroci, le starši se nismo najboljše izkazali. Nekatere matere so res večkrat prišle pogledat, kar je tudi učitelje razveselilo.

Upajmo, da bo od sedaj naprej bolje. Nikar ne pozabimo, kako važen je za otroke pouk v materinem jeziku, ki se ga v tuji deželi ne morejo naučiti sami od sebe. Lepo bi bilo, če bi se matere večkrat prikazale pri pouku skupaj z otroci. Videle bi, kako otroci tam čebljajo po slovensko, in učiteljem bi pokazale, da cenijo njihovo delo. Vem, da je tudi to združeno z žrtvijo, toda eno rečem: Potrudimo se!

Marija Klemenc, Guildford

Misl, February, 1963



Iz Slovenske Duhovniske Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 17. febr. (tretja v mesecu): **Leichhardt**
(sv. Jožef) ob 10:30.

Nedelja 24. febr. (četrti v mesecu):
Sydney (St. Patrick) ob 10:30.
Villawood (Gurney St.) ob 10:15.

Nedelja 3. marca (prva v mesecu): **Blacktown**
ob 11.

Nedelja 10. marca (druga v mesecu): **Sydney** (St.
Patrick) ob 10:30.

Nedelja 17. marca (tretja v mesecu): **Leichhardt**
(sv. Jožef) ob 10:30.

SE O MOHORSKIH KNJIGAH

Imamo jih še dosti v zalogi. Š t i r i so:

1. **Koledar** — letos izredno pester z mnogimi slikami in duhovnimi članki.

2. **Večernice** z drugim delom povesti Lojza Ilja: **GOSPOD ŠIMEN**. Zelo zanimivo so popisane navade in običaji Slovencev v preteklosti: ženitev, mlačev, birma, smrt...

3. **Koroški Slovenci** — VIII. zvezek. Obsega zgodovino Napoleonove Ilirije in pove, kako so se Slovenci (ne samo koroški) v njej počutili.

4. **Strahote kitajskih ječ** je naslov četrti knjigi. Spisal jo je duhovnik, ki je sam doživel, o čemer piše. Ob branju te knjige bomo hvaležni za svobodo, ki jo uživamo.

Naročajte! Vse štiri knjige stanejo **en funt**, za poštino priložite dva šilinga. Pišite na moj naslov, ki je spodaj.

Poverjenike po naselbinah prosim, naj mi pošljejo **imena svojih odjemalcev**. V prihodnjem Koledarju naj bi bila vsa imena avstralskih mohorjanov navedena v tisku. Pozni rodovi jih bodo brali, nekoč, takoj pa rojaki širom po svetu. Ne pozabite, prosim!

Rev. Odilo Hajnšek OFM
66 Gordon St.
Paddington, NSW.

IZ ROKAVA P. ODILA

Verujem v Stvarnika nebes in zemlje

TAKO SO MOLILI MESTO NAS NAŠI krstni botri in tako molimo mi sami vedno, kadar izpovemo svojo vero. Bog je naredil nebo in zemljo in vse stvari iz nič, s samo besedo. Katoliška vera nam pove, da je Bog najvišji Duh, ki edini obstaja sam od sebe, ki mu ni nobena stvar nemo-goča ali težka. Je torej vrhovni gospodar vseh stvari: vidnih in nevidnih. Ne kakor bi bil Bog svet potreboval, ga je ustvaril, temveč zato, ker je neskončno dober, zato je svojo dobroto raztegnil tudi na stvari. Je pa vse ustvaril v svojo večjo čast in slavo in seveda v srečo vseh ustvarjenih reči. Blagovolil je razodeti svojo moč in vsemogočnost prav po svoji ustvarjalni moči.

BOG STVARNIK — pomeni bitje, ki je poklicalo v bivanje in življenje to, česar prej ni bilo. Stvarnik je tisti, ki je naredil nekaj iz nič, sam pa je od sebe. Knjiga sv. pisma se prične z besedami: V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. In sv. Janez Ev. pravi naravnost: Vse reči so bile narejene po Njem in brez Njega ni nič nastalo,

kar je nastalega. Psalmist pa pravi: Bog je rekel in je bilo narejeno, zapovedal je in bilo je ustvarjeno.

SVET JE NASTAL V ČASU. Vera nas uči, da svet ni vedno obstajal, temveč je bil narejen v času. Prekrasna zemlja, ki nas redi in ki na njej živimo, vse vidno stvarstvo, zvezde na nebu in vse žive stvari, rastline, živali, človek, pa tudi vsi nevidni duhovi: angeli — vse to je nastalo, ker "je Bog govoril in zapovedal in bilo je narejeno!"

BOG VSE STVARSTVO VZDRŽUJE. Kakor bi padel kamen na tla, ako mu izpodmakneš dlan, tako bi se vse svetovje zrušilo v nič, ako mu Bog odtegne svojo ohranjajočo roko. Avtomobil nujno potrebuje šoferja, vlak pa vlakovodjo, ali strojevodjo, tako še veliko bolj milijonsko svetovje. "Bog je ustvaril velike in male stvari in za vse enako skrbi." (Mod. VI. 8) "Ali se ne dobita dva vrabca za vinar in noben ne pade s strehe brez božje volje?" (Mat. X. 29.)

BOG PREPOVEDUJE GREH, PA GA DOPUŠČA. Če torej Bog urejuje in naravnava vse

stvari, zakaj pa je potem na svetu toliko greha, siromaštva? Kar se tiče greha: BOG GA NOČE, prepoveduje ga, toda dopušča, daje nam pa moč in milost, da se ga lahko varujemo. Saj nas opominja, nam žuga, noče nas pa siliti, ker je človeka ustvaril s prosto voljo. Bog je celo rekel: "Hudo ste mislili zoper mene, toda vse sem obrnil v dobro!" (Gen. 1. 20).

TRPLJENJE JE PRIPUŠČENO, TODA UREJEVANO. "Dobre in hude stvari, življenje in smrt, uboštvo in bogastvo, vse je od Boga. V knjigi Jobovi je zapisano: "Če smo sprejeli dobre stvari iz roke božje, zakaj bi ne sprejeli hudih?" (11.10). Četudi pride trpljenje nad nas po hudobiji človeka, je tudi takrat volja božja, ker je trpljenju obljubljeni plačilo, zaslužnje. "Blagor vam, kadar vas bodo radi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper vas lažnivo govorili. Veselite se in radujte, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih!" (Mat. 5. 11,12).



Iz obeh rokavov kuka "Svojejavček."

Cele mesece smo mislili na veselo igro "Svojejavček." Zato ni čudno, da mi je zlezal kar v oba rokava. Na treh odrih so naši igralci podali igro tako prijazno, domače in živahno, da je treba o tem res malo več napisati.

Teden za tednom, večer za večerom so prihajali na vaje in pilili vloge, da bi ljubim rojakom res nekaj poštenega nudili. Nobeden se ni hotel posebej razkazovati, vsak je skušal biti kar naj-

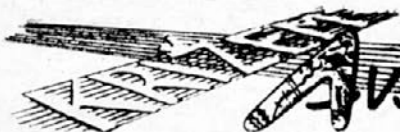
Tone in Polonca pojeta

bolj naraven in dovršen. Najtežjo nalogo je imel gotovo režiser Ivan Koželj, ki smo mu pri igri rekli "hlapec Jože". Sicer so vsi svoje vloge dobro rešili, Jožetove bi pa nihče tako ne zadel kot on.

Konec str. 61



Prizori iz "Svojejavčka"



Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Kingsford. — Z zanimanjem sem bral v zadnji številki MISLI razpravo o veri in neveri v lurške čudeže. Zanimalo me je posebno zato, ker sem malo poprej bral v Catholic Weekly o najnovejšem čudežu iz Lurda, ki je bil zelo natanko popisano. Tudi slike so kazale ozdravljenca, ki zdaj lahko vse dela. To je neki Edmond Gaultier, ki je bil ves nadložen in tudi slep. Pa še vere v Boga skoraj nič ni imel, vendar je v Lurdu popolnoma ozdravel in kar v enem hipu. List piše, da je to lurški čudež št. 63. To je nekoliko več kot ste povedali v MISLIH v januarju. Ko človek bere tako natanko popisano dogodek, mora res priznati, da ni pametno tajiti lurške čudeže. — **Fr. Kunik.**

Wollongong. — Zamudili smo in nismo v prejšnji številki poslali v javnost novice, da smo imeli dne 30. decembra slovenski krst. V družini Ivana Hrovata in Ljudmile r. Jazbec so dobili deklico, ki so ji dali ime Marjetica. Botrovala sta ji Anton in Marija Kosí. Prav iskrene čestitke! — **Poročevalec.**

VICTORIA

Melbourne. — Ko sem brala članek o lurških čudežih v januarski številki MISLI, sem se spomnila, da bi vprašala, zakaj Misli nič ne pišejo o čudežu, ki se je zgodil kar tu pri nas v Melbournu. Tudi svetni listi so pisali, kako je Kristina Bartels v South Caulfieldu čudežno ozdravela na priprošnje blaženega Petra Juliana Eymarda, ki ga je potem sedanji papež Janez XIII. spoznal za svetnika in to komaj lansko leto. Iz tega se vidi, da Cerkev hoče za proglašenje svetnika tudi čudežev. Zelo me zanima, če imajo v Mariboru tudi kaj čudežev na Slomškovo priprošnje, da so izročili papežu prošnje za Slomškovo svetništvo. Škof dr. Držečnik, če sem prav videla, nič ni rekel glede tega. Samo Slomškove spise je nesel s seboj v Rim in druge dokumente. Gotovo nam boste kdaj tudi na to vprašanje odgovorili, ali ne? — **Marija. N.**

Pascoe Vale. — Pišem na dan 1. februarja 1963. Pošiljam naročnino listu MISLI za en mesec nazaj in za enajst mesecev naprej. Tako bo stvar

spet v redu za eno leto. Prilagam tudi za SKLAD — ovnico. Mislim, da bi bila že precej visoka, če bi samo skladali in nič ne razkladali. Novega pa tu pri nas ni kar nič. Kvečjemu če omenim stare poplave, katerih ena bi bila pred kratkim skoraj odnesla v Filipov zaliv gornji del Melbournu. Vem, da tam pri vas v Sydneyu tudi niste brez takih prikazni. Toda pri nas v Melbournu je vođa vendar bolj v časteh. Ali jo varčujemo, ali pa bežimo pred njo. Toliko zaenkrat, naj bo dovolj. Po pustu pa še kaj, pri MISLIH pa ne pozabite na križanke in uganke! — **Jožef Grilj.**

WESTERN AUSTRALIA

Bullfinch. — Prav lepo se zahvaljujemo za redno pošiljanje lista, ki ima polno lepega branja. Hvaležni smo tudi za KOLEDARČEK, ker ima tudi ta drobna knjižica bogato vsebino. Slomškova čudovita pridiga je posebno spodbudno branje. Čeprav je že mnogo let poteklo, odkar je nastala, je zelo koristna nam vsem še dandanes. Nas v Avstraliji, če jo s premislekmo beremo, lahko obvaruje vpliva tujine, ki nam jemlje materinskega duha. Ponovno lepa hvala in pozdrav! — **Družina Dodič.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Ljudje smo res zanimivi. "Jezna" v Townsvillu je huda, če dobi iz Sydneya še kaj branja poleg MISLI. Sicer je to za MISLI neke vrste kompliment, ni pa kompliment za "Jezno". Jaz sem pa prav vesel, kadar mi p. urednik pošlje kakšno tiskovino iz slovenskega sveta, ki mi drugače ni dostopna. Z največjim veseljem preberem, če najdem kakšno novico ali poročilo o gibanju naših bratov in sester po drugih kontinentih. Priporočam se upravniku MISLI za tako naklonjenost. Nedavno sem pa dobil poročilo iz Ljubljane, da se je zdravje nadškofu Vovku zelo poslabšalo in je moral v bolnico, kjer so mu dali posebno sobico. Končno želim naznaniti rojakom, da imam še v zalogi mohorske knjige iz Celovca in jih vsem tople priporočam. Celovška Mohorjeva ne skrbi samo za dobre knjige in drug slovenski tisk, tudi vzdržuje dijaške zavode v mestu in tako omogoča obstanek celovške slovenske gimnazije. Zasluži vso našo podporo. Vse rojake pozdravlja — **Janez Primožič.**

v soboto 23. februarja ob 7:30 zvečer,
v cerkveni dvorani sv. Frančiška, Paddington
Po predstavi bomo pokazali ob slovenski
godbi:
KJE JE POŠTENO VESELJE DOMA.

† Milan Glivar

Nekaj podrobnosti, ki jih za prejšnjo številko še nismo imeli: Rojen je bil pred 33 leti v Koritah, župnija Dobrnich na Dolenjskem. Krščen prav tam kot svetniški škof Baraga. Doma mu še živita oče in mati. Ena sestra je na Jesenicah, brat v Nemčiji. Pokopali so ga po katoliškem obredu na pokopališču Rookwood. Mašo zadušnico sem opravil v cerkvi sv. Frančiška, Paddington. Naj v miru počiva!

NOV TISKAN MESEČNIK V AVSTRALIJI

SLOVENSKO DRUŠTVO MELBOURNE (po prej samo "klub") je že kakih 7 let izdajalo za člane mesečno glasilo pod imenom VESTNIK. Doslej je izhajal na roko razmnožen. Z letošnjim januarjem je društvo začelo svoje glasilo izdajati v tisku, pa mu tudi razširilo namen in delokrog. Ni več samo za člane (ti glasilo plačajo s člansko v družstvu), ampak je namenjen vsem rojakom v Avstraliji. Zato si je tudi ime nekoliko spremenil in je postal SLOVENSKI VESTNIK.

Izšel je v obliki časopisa na 8 straneh, podobno kot svoj čas ŽAR, ali še poprej KRONIKA in MISLI.

Vsebina prve številke je naslednja:

Skozi politične dogodke preteklega leta.

K novemu izdanju (Urednik).

Zavriskali smo v novo leto . . . 20 rojakov ga je s solzami pričakalo.

Skupni Evropski trg in Slovenci.

Kulturno življenje med nami.

Novice iz domovine.

Vsakega malo.

Otroci pišejo.

Rojstna obletnica Otona Župančiča.

Šport in podlistek.

Urejuje Jože Kapušin, naslov: 483 Melbourne Rd., Newport, Vic.

Naročnina 20 šilingov na leto.

Za gostilničarja nismo mogli najti boljše osebe, kot je Tone Blaznik s svojim možakarskim glasom in obnašanjem, pa tudi petjem. — Gorjanov Tone, ki je njegovo vlogo prevzel Tone Omrzal, je bila zelo prikupna osebnost in vsi gledalci so komaj čakali, kdaj se bo prismejal na oder s svojo kitaro in pesmijo. Pa še v pravo narodno nošo je bil oblečen. — Polonca, Kučanova Erika, je poglavje zase: Svoje glava, trmasta, pa še neznansko ljubosumna. Da je bil zaljubljeni par bolj prikupljiv, je bila tudi Polonca v narodni noši. Tudi Polonca je pevka in kadar sta z Gorjanovim skupaj zapela, ni manjkalo odobravanja v dvorani.

Drugo žensko igralko smo klicali za "Cilo". Njeno pravo ime je Terezija Matuš. Igrala je vlogo Potokarjeve dekle. Odločna ženska, ki ne pozna neslane šale. Kar je rekla, je moralo držati. — Juda iz Zagreba je igral Vili Žizek, ki je sicer doma iz Maribora, pa je tako dobro igral Zagrebčana s svojo hrvaščino, da so po igri vsi hoteli z njim hrvatsko govoriti. — Pri vsej predstavi ima še posebno zaslugo France Matuš, ki je bil za šepetalca in je vestno priskočil na pomoč, če se je kje kaj zataknilo.

Igralci so si sami naredili tudi kulise. Vsi štiri moški so pri tem pridno delali in prav prijetno uredili snenerijo s planinsko pokrajino.

Kar se tiče obiska, je bil gotovo najboljši v Canberri, kjer je bilo navzočih 95% rojakov. Naj bi to naselbino posnemalé tudi druge! Potem je prijetno delati in se truditi, če človek vidi, da ljudje umevajo in cenijo trud igralcev. Skušajmo to doseči — v slogi je moč!

Slomškova proslava: Od zibelke do groba.

Že dve leti se pripravljamo na to proslavo. Zbrane imam strokovno izdelane slike iz Slomškovega življenja — zares prav od zibelke do groba. Vse pozivljene s Slomškovo pesmijo, njegovimi izreki in govori. Iz vseh cerkvenih zvonikov, kjer je Slomšek deloval, donijo zvonovi in pojo orgle. Slomška samega boste slišali, kako govori o ljubem slovenskem jeziku in nagovarja matere, naj uče svoje otroke slovenščine.

S slikami so osvetljene tudi najbolj znane Slomškove pesmi: o preljubem veselju, predicah, večernem soncu . . . Med predstavi opazujem, kako glas zvonov tudi otroke popolnoma prevzame, kaj ne bi odraslih!

Misli, February, 1963

TASMANIJA

je "avstralska" 160 let

PO DOMAČE JI Avstranci pravijo "Tessie". Kje leži, ni treba razlagati. Tudi to je splošno znano, da je najlepša od vseh avstralskih držav. Iz lastnega opazovanja jo malo Slovencev pozna. Verjetno bi število le seglo v tri, štiri stotine. Vendar je bilo že večkrat slišati, da je Tasmanija v marsičem podobna Sloveniji. Je pa tudi približno tako velika, kot bi bila Slovenija, če bi jo mogli iztrgati iz evropske celine in jo postaviti v morje kot otok.

Prvi Evropei so zagledali obalo Tasmanije leta 1642. Bili so Holandci, ki so križarili po južnih morjih pod vodstvom pomorščaka Abela Tasmana. Tudi pristali so, pa le nekako mimogrede. Mislili so, da je dežela del avstralske celine, in tako so poročali domov. Dalje se pa Holandija ni zanimala za svet tam "daleč spodaj."

Da je Tasmanija — do tedaj so ji rekli Diemensland — otok in se ne drži Avstralije, je prišlo na dan šele leta 1798. Angleža Flinders in Bass sta plovila okoli nje in dognala njeno samostojno lego. V čast prvemu obiskovalcu otoka sta dala deželici ime — TASMANIA. Za raziskovanje njene notranjosti tudi med Angleži sprva ni bilo zanimanja.

Močno pozorni so pa postali na Tasmanijo Francozi. V prvi vrsti z znanstvenega vidika. Poslali so na otok celo vrsto učenih ekspedicijskih, ki so jo raziskovale in opisovale. Zlasti jih je zanimalo njeno živalstvo, ki je bilo kaj svojevrstno. Zdelo se je, da bodo Francozi začeli otok tudi naseljevati. To pa Angliji ni šlo v račune, saj so imeli z Napoleonom in njegovo Francijo dovolj sitnosti in neljubega sosedstva doma. Avstralsko celino so imeli Angleži po svojih kazenskih ekspedicijskih in tudi že deloma po svobodnih naseljenicah že kar dobro v posesti. Preden se Francoz zasidra v Tasmaniji iz Evrope sem, si jo Anglež lahko osvoji iz okolice Sydneya!

Res so leta 1803 poslali v Tasmanijo krdelo kaznjencev in svobodnjakom ponudili lepe kose ondotnega sveta v obdelovanje. Nastanili so se

najprej na dveh krajih, ki sta postala Hobart in Launceston. Sekira in kladivo sta zapela svojo pesem, civilizacija je hitro spreminjala obličje nove zemlje, svojo kruto pesem sta pa pela tudi bič in puška. Poleg kaznjencev so oboje bridko občutili tudi dotedanji domačini, aborigini, ki se niso imeli kam umakniti in so še pred koncem stoletja dočela izumrli. Angleški in irski kaznjenci — konvikti — so pod nadzorstvom biča in puške kot živina trdo delali, vendar je tudi res, da so oblasti mnogim med njimi dale svobodo, če je količkaj kazalo. Zavedale so se namreč, da bo resno in dosledno obdelal zemljo le človek, ki je postal njen lastnik. Kako zares je postajala Tasmanija poangležena, dokazujejo imena krajev, gora, rek in dolin, ki so v ogromni meri izposojena od Anglije in Irske.

Naseljevanje je raslo počasi. Še danes ima Tasmanija komaj dobro tretjino milijona ljudi. Hobartu jih še poredaj manjka do 100.000, za lepo polovico manjši je pa Launceston. Ostali kraji po večini zaslužijo skromno ime vas, kvečjemu trg.

"Politično" je bila Tasmanija do leta 1825 le del New South Walesa in so jo vladali iz Sydneya. Tisto leto se je pa osamosvojila in si uredila vlado v Hobartu. Po letu 1900 je pa z drugimi avstralskimi kolonijami vred pristopila k federaciji in postala — država.

Pa vrnimo se k trditvi, da je najlepša. Že to je veliko, da je lepo zelena. Podnebje je ugodno, dasi zelo različno v pogledu nadmorske višine. Saj ima Tasmanija na pretek visokih gora in globokih dolin. Vode ji tudi ne manjka. Po ostrih zarezah med gorami napravljajo tasmanske reke mične brzice in veličastne vodopade. Turisti jih v lepem številu obiskujejo.

Tasmanske kmetije pridelujejo veliko sadja: jabolka, hrušk, jagod itd. Na njivah raste krompir, zelje, repa, razne žitarice itd. Vsega tega in takega ima Tasmanija zmerom dovolj za izvoz. Ne manjka ji pašnikov za govejo živino in ovce. Izvažata tudi volno in mlečne izdelke.

Nadaljnje bogastvo Tasmanije leži v njenih gozdovih in rudnikih. Zlato srebro, cink, železo, žveplo — vse take rudnine se skrivajo v tasmanski zemlji in jo bogatijo. Mnogo tega blaga, pravijo, še čaka in z drugimi pogoji dežele vred dokazuje, da je v Tasmaniji dovolj priložnosti za mnogo večje število ljudi kot jih država v resnici ima.

CENIK STANDARD DARILNIH

PAKETOV

NAJSTAREJŠE IN NAJSOLIDNEJŠE SLOVENSKE TVRDKE

Dr. J. KOČE

G. P. O. Box 670, PERTH W. A.

VELIKA NOČ SE HITRO Približuje! PO HUDI ZIMI V DOMOVINI BO PAKET DOMA ZELO PRAV PRIŠEL. ZATO ČIMPREDJ NAROČITE VELIKONOČNI DARILNI PAKET, KI BO VAŠE DRAGE DOMA POSEBNO PRISRČNO RAZVESELIL. V CENI VSAKEGA PAKETA JE ŽE VRAČUNANA CARINA IN TAKSA, KI JO BO MOJA FIRMA V TRSTU V BODOČE VEDNO VNAPREJ PLAČALA. (Cene posameznih paketov, so nekoliko višje kot po prejšnjem ceniku, kar je posledica povišanja nekaterih živil na svetovnem trgu). RAZVESELITE VAŠE DRAGE DOMA Z VELIKONOČNIM DARILNIM PAKETOM! POHITITE Z NAROČILOM!

Svojim naročnikom paketov dajem brezplačno informacije glede vpoklica v Avstralijo deklet (zaročenk), sorodnikov in prijateljev.

Ob enem z naročilom mi pošljite Money order. Gotov denar mi tudi lahko pošljete, toda samo v priporočenem pismu (registered letter).

Paket št. 1:

1 kg kave Minas Prima	
2 kg sladkorja v kockah	
1 kg čaja Ceylon	
200 gr. toalet. mila Palmolive	
4.45 kg	£3.10.0

Paket št. 2:

1 kg kave Minas Prima	
2 kg sladkorja v kockah	
3 kg riža Zlato Zrno	
3 kg makaronov/spagetov, finih	
9 kg	£4.8.0

Paket št. 3:

1 kg kave Minas Prima	
5 kg sladkorja kristal	
5 kg makaronov/spagetov, finih	
2 kg riža Zlato Zrno	
1 kg popra v zrnju	
1 kg čaja Ceylon	
13½ kg	£6.6.0

Paket št. 4:

2 kg kave Minas Prima	
3 kg sladkorja kristal	
5 kg svinjske masti	
7 kg riža Carolina Ardizzone	
1 kg rozin (grških sultan)	
18 kg	£8.10.0

Paket št. 5:

1 kg kave Minas Prima	
3 kg sladkorja kristal	
5 kg makaronov/spagetov, finih	
2 kg svinjske masti	
5 kg riža Zlato Zrno	
1 kg olivnega olja	
½ kg finih bonbonov	
150 gr. popra v zrnju	
200 gr. čaja Ceylon	
18 kg	£8.6.0

Paket št. 6:

1 kg kave Santos Prima	
5 kg makaronov/spagetov, finih	
5 kg sladkorja kristal	

5 kg riža Zlato Zrno	
5 kg bele moke OO, najfinejše	
1 kg olivnega olja	
1 kg medu	
2 kg svinjske masti	
½ kg rozin (grških sultan)	
100 gr. čaja Ceylon	
100 gr. cimeta	
2 stroka vanilije	
26 kg	£9.10.0

Paket št. 7:

1 kg kave Minas Prima	
5 kg sladkorja kristal	
10 kg bele moke OO, najfinejše	
1 kg rozin (grških sultan)	
10 kg riža Carolina Ardizzone	
5 kg makaronov/spagetov, finih	
1 kg olivnega olja	
1 kg mila za pranje	
½ kg toalet. mila Palmolive	
1 kg popra v zrnju	
1 kg čaja Ceylon	
35 kg	£11.0.0

Paket št. 8: 2 kg kave Santos Prima 10 kg sladkorja kristal 5 kg bele moke 00, najfinejše 1 kg rozin (grških sultan) 5 kg spagetov/makaronov, finih 5 kg riža Zlato Zrno $\frac{1}{2}$ kg mlečne čokolade 1 kg sira Pormezen, starega 2 kg olivnega olja 100 gr. popra v zrnju 100 gr. cimeta 100 gr. čaja Ceylon 200 gr. toalet. mila Palmolive	Paket št. 12: 100 kg (dve dvojn. vreči) bele moke 00 £10.16.0	Paket št. 21: 10 kg bele moke 00, najfinejše 10 kg svinjske masti 10 kg riža Zlato Zrno 10 kg sladkorja kristal 40 kg £11.16.0
32 kg £13.8.0	Paket št. 13: 17 kg svinjske masti (kanta) £6.10.0	Paket št. 22: 5 kg bele moke 00, najfinejše 2 kg makaronov/spagetov, finih 1 kg olivnega olja 1 kg holandskega sira 3 kg riža Zlato Zrno 1 kg finih bonbonov 1.20 kg finih keksov 1 kg mla za pranje 1.20 kg marmalade, fine 1 kg rozin (grških sultan)
Paket št. 9: 50kg bele moke 00 (v dvojni veči) 10 kg sladkorja kristal 17 kg svinjske masti (kanta) 3 kg kave Santos Prima 5 kg riža Zlato Zrno 5 kg spagetov/makaronov, finih 1 kg rozin (grških sultan) $\frac{1}{2}$ kg mlečne čokolade $\frac{1}{2}$ kg suhih smokev 200 gr. popra v zrnju 200 gr. čaja Ceylon 100 gr. cimeta	Paket št. 14: 50 kg (dvojna vreča) bele moke 00 £5.8.0	17.40 kg £8.0.0
92½ kg £21.10.0	Paket št. 15: 4 kg svežih pomaranč (ali limon) £3.0.0	Paket št. 23: 5 kg polenovke (orig. norveške) 2 kg olivnega olja 5 kg bele moke 00, najfinejše
Paket št. 10: 10 kg bele moke 00, najfinejše 7 kg sladkorja kristal 5 kg riža Zlato Zrno 2 kg spagetov/makaronov, finih 2 kg kave Santos Prima 2kg holandskega sira (cel hlebec) 1 kg olivnega olja 1 kg rozin (grških sultan) 2 kg mila za pranje $\frac{1}{2}$ kg toalet. mila Palmolive $\frac{1}{4}$ kg čaja Ceylon $\frac{1}{4}$ kg popra v zrnju	Paket št. 16: 9 kg svežih pomaranč (ali limon) £6.0.0	12 kg £7.0.0
33 kg £13.4.0	Paket št. 17: 3 kg kave Santos Prima 3 kg riža Zlato Zrno 3 kg sladkorja kristal 3 kg spagetov Fedelini 3 kg bele moke 00, najfinejše 3 kg svinjske masti	Paket št. 24: 50kg (dvojna vreča) bele moke 00 10 kg sladkorja kristal 1 kg kave Santos Prima 5 kg riža Zlato Zrno 5 kg makaronov/spagetov, finih 5 kg olivnega olja 1 kg rozin (grških sultan) $\frac{1}{2}$ kg finih bonbonov 200 gr. čaja Ceylon
Paket št. 11: 50kg bele moke 00 (dvojna vreča) 17 kg svinjske masti (kanta)	18 kg £9.10.0	77.70 kg £15.10.0
67 kg £11.18.0	Paket št. 18: 50 kg (dv. vreča) bele moke 00 3 kg kave Santos Prima 5 kg riža Carolina Ardizzone 10 kg sladkorja kristal 68 kg £13.8.0	Paket št. 25: 4 kg olivnega olja £3.0.0
	Paket št. 19: 5 kg riža Zlato Zrno 5 kg bele moke 00, najfinejše 5 kg spagetov/makaronov, finih 1.20 kg finih keksov 1 kg finih bonbonov	Paket št. 26: 5 kg kave Santos Prima 3 kg sladkorja kristal 3 kg sladkorja v kocah 5 kg riža Splendor 1 kg mlečne čokolade $\frac{1}{2}$ kg popra v zrnju $\frac{1}{2}$ kg indij. čaja
	17.20 kg £6.0.0	34.10 kg £9.0.0
	Paket št. 20: 10 kg bele moke 00, najfinejše 10 kg sladkorja kristal 10 kg riža Zlato Zrno 1 kg rozin (grških sultan) 2 kg olivnega olja $\frac{1}{2}$ kg finih bonbonov 600 gr. finih keksov	18 kg £11.18.0

Zastopnik za Vic.:

Mr. J. VAH

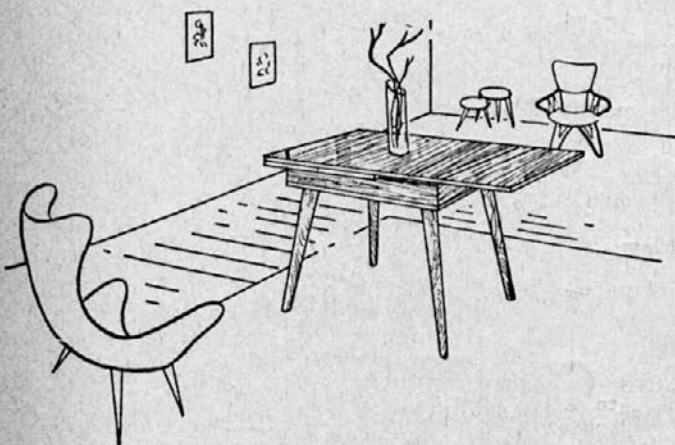
2 KODRE STREET,
ST. ALBANS, VICTORIA
TEL. 65-9378

Zastopnik za N.S.W.:

Mr. R. OLIP

65 MONCUR STREET,
WOOLLAHRA, SYDNEY, N.S.W.
TEL. FB 4806

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD



POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREZBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHISTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtichi
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli

"OK PHOTO"

108 GERTRUDE ST., FITZROY, VIC.

Paul Nicolitch

Vsakovrstna fotografska dela: krsti, poroke, godovanja, priložnostni sestanki, igre
Jamčimo odlično izdelavo po konkurenčnih cenah.

Tel.: JA 5978

**KLUB TRIGLAV
SYDNEY**

vabi na zabavo

v soboto 2. marca ob 8 zvečer

DISPENSARY HALL

432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba

Vsi lepo vabljeni

A D V O K A T

iz Jugoslavije

I. S. D. R A K I N

141 William St., Sydney

Tel.: 31 - 56 - 32

Strokovnjak za jugoslovansko pravo

Svetovalec v vseh zadevah

Stranke sprejemam vsak dan od 8 — 6

ob sobotah in nedeljah od 8 — 12

VICTORIA PHOTO STUDIO

144a Henley Beach Rd., Adelaide

Jos. Breglec

Vse vrste moderne fotografije: poroke, gostovanja, portreti, otroci. Tudi v barvah.

Ugodne cene in hitro delo

TEL: 576-560

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA.

Se priporoča Stanislav Frank

KUPUJETE HIŠO ?

ALI MOGOČE TRGOVINO ?

POTREBUJETE NASVET ALI INFORMACIJO ?

Vprašajte za EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKI CENTER pri COMMONWEALTH BANKI ali vsaki njeni podružnici.

Specijalno izučeni uradniki in tolmači pri EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKEM CENTRU so v zadnjih letih dali 400.000 informacij o raznovrstnih problemih kot: stanovanjski, financiski, davčni, zaposlitveni, socialna pomoč in mnogo drugih.

EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKI CENTRI poslujejo *brezplačno* kot oddelek COMMONWEALTH BANKE. To je največja avstralska banka in zanjo jamči avstralska vlada.

Naslovi EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKIH CENTROV v New South Wales so:

SYDNEY: Lower Ground, Commonwealth Banks, Corner George and Market Sts.

FAIRFIELD: Commonwealth Banks, Corner Ware and Spencer Sts.

WOLLONGONG: Commonwealth Banks, Crown St.

Poslovne ure: preko tedna: 9. — 5.
sobota: 9. — 11.

SYDNEY — center posluje ob nedeljah od 2. do 5. pop.

Ob pondeljkih in petkih je odprt EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKI CENTER pri Commonwealth Banks, Liverpool.